

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 44 61 56
regionalia@mbp.org.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXI

Styczeń 2012

Nr 1

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TEL. 25 640-70-56; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"
08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22, TEL. 25 632-27-66

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXI

Styczeń 2012

Nr 1

STOLICA APOSTOLSKA

**PRZESŁANIE PRZEWODNICZĄCEGO PAPIESKIEJ RADY
DS. DUSZPASTERSTWA SŁUŻBY ZDROWIA I CHORYCH
JEGO EKSCELENCJI**

**ARCYBISKUPA ZYGMUNTA ZIMOWSKIEGO
Z OKAZJI 59. ŚWIATOWEGO DNIA CHORYCH NA TRĄD**

/29.01.2012/

W walce z chorobą Hansena potrzebne jest zaangażowanie wszystkich ludzi dobrej woli

Osoby leczone na trąd i z niego wyleczone mogą i powinny dawać wyraz całemu bogactwu swej godności oraz duchowości, a także okazywać pełną solidarność z innymi, zwłaszcza tymi, którzy podobnie jak oni ulegli zakażeniu, i zostali przez to nieodwracalnie naznaczeni! Zarazem wszystkie organa zaangażowane w walkę z chorobą Hansena muszą dalej wytrwale pracować, aby osiągnęte rezultaty były coraz trwalsze i lepsze ograniczając, na ile to możliwe, liczbę przypadków nawrotów choroby i nowych zachorowań.

Mycobacterium leprae nie został jeszcze zlikwidowany, chociaż oficjalna liczba nowych zakażeń stale się zmniejsza i obecnie jest ich około 200 tysięcy, według wstępnych danych Światowej Organizacji Zdrowia dotyczących lat 2010-2011. Oprócz wspierania bezpłatnej dystrybucji potrzebnych leków należy w dalszym ciągu promować wczesną diagnozę oraz wytrwałość

w leczeniu choroby. Innym fundamentalnym zadaniem jest intensyfikacja działań na rzecz uwrażliwiania oraz edukowania społeczności i rodzin zagrożonych zakażeniem.

Evangeliczne słowa: „Wstań, idź, twoja wiara cię uzdrowiła” (Łk 17, 19), wybrane przez Ojca Świętego Benedykta XVI na temat XX Światowego Dnia Chorego, który będzie obchodzony na całym świecie 11 lutego, są pogłębieniem zagadnienia i napomnieniem trafiającym zwłaszcza do osób, które się zakażyły. Fragment ten opowiada o 10 trędowatych, uzdrowionych przez Jezusa i na powrót włączonych do wspólnoty, do społeczności, z której pochodzą, i do pracy.

Jak podkreślił Ojciec Święty w tegorocznym Orędziu, słowa, skierowane przez Pana do człowieka, który po uzdrowieniu wraca, chwając głośno Boga, i rzuca się Jezusowi do stóp, by Mu dziękować, „pomagają uświadomić sobie, jak ważna jest wiara dla osób, które pod ciężarem cierpienia i choroby zbliżają się do Pana. W spotkaniu z Nim mogą rzeczywiście doświadczyć, że kto wierzy, nigdy nie jest sam! Bóg bowiem w swoim Synu nie zostawia nas samych z naszymi niepokojami i cierpieniami, ale jest z nami, pomaga nam je znosić i pragnie uzdrowić do głębi nasze serce (por. Mk 2, 1-12)”.

„Wiara owego trędowatego, który widząc, że został uzdrowiony, jako jedyny – w odróżnieniu od pozostałych – pełen zdumienia i radości natychmiast wraca do Jezusa, by wyrazić Mu swoją wdzięczność – pisze dalej Benedykt XVI – pozwala dostrzec, że odzyskane zdrowie jest znakiem czegoś cenniejszego od zwykłego wyleczenia w sensie fizycznym, jest znakiem uzdrowienia, którym Bóg obdarza nas za pośrednictwem Chrystusa; wyrażają to słowa Jezusa: twoja wiara cię uzdrowiła. Ten, kto w cierpieniu i chorobie wzywa Pana, może być pewny, że Jego miłość nigdy go nie opuści i że również miłość Kościoła, który jest przedłużeniem w czasie zbawczego dzieła Chrystusa, nigdy go nie zawiedzie”.

Miłość ta, wyrażająca się także w zaangażowaniu pojedynczych ludzi, organizacji kościelnych i wolontariatu, wśród których są Fundacja Raoula Follereau i Suwerenny Zakon Kawalerów Maltańskich, oraz uzyskane dotąd pozytywne rezultaty w postaci znacznego zmniejszenia liczby zakażonych, oczywiście nie zwalniają rządów i instytucji międzynarodowych od obowiązku wzmocnienia czujności oraz wysiłków na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się trądu ani od odpowiedzialności za prewencję, po-

legającą na edukacji i opiece higieniczno-sanitarnej, oraz za reintegrację osób wyleczonych i wspieranie wszystkich ofiar choroby.

Z drugiej strony ten, kto został wyleczony i podjął trudną drogę społeczną i zawodową reintegracji, może wyrazić swoją wdzięczność również materialnie, przez swoje świadectwo, przyczyniając się do propagowania zasad prewencji i wczesnego wykrywania choroby, a także przez moralne wspieranie osób zakażonych, czy też, gdy jest to możliwe, przez współpracę z instytucjami oraz udział w doraźnych przedsięwzięciach, tak żeby chorzy mogli przejść całą niezbędną terapię, a po powrocie do zdrowia wrócić do społeczeństwa. Tym sposobem ten, kto został wyleczony, będzie mógł przekazywać innym całe swoje wewnętrzne bogactwo i doświadczenie, a jednocześnie, pomagając bliźnim, pozwoli poznać całą swoją godność i głębię osoby doświadczonej cierpieniem i angażującej się na rzecz zdrowia wspólnoty, do której należy.

Będzie to dodatkowy ważny wkład w postępowanie w walce z chorobą Hansena, która przez tysiące lat była straszną plagą, autentycznie wykluczającą ze społeczeństwa. W rzeczywistości zaangażowanie wszystkich i na wszystkich poziomach pozwoli doprowadzić do tego, by trąd, będący zagrożeniem i plagą, stał się jedynie wspomnieniem, które choć straszne, należy do przeszłości.

Maryi, Matce Miłosierdzia i Uzdrawieniu Chorych, polecamy naszych braci i siostry dotkniętych trądem, aby Jej macierzyńskie współczucie i bliskość odczuwali nieustannie, także w życiu codziennym.

Watykan, dnia 29 stycznia 2012 r.

EPISKOPAT POLSKI

SŁOWO PASTERSKIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI EPISKOPATU DS. MISJI NA DZIEŃ MISYJNY PRZYPADAJĄCY W UROCZYŚĆ OBJAWIENIA PAŃSKIEGO

/6.01.2012/

Umiłowani w Chrystusie Panu, Bracia i Siostry!

W atmosferze świątecznej przeżywamy tajemnicę Słowa wcielonego, Słowa, które „stało się ciałem i zamieszkało wśród nas”. Dzisiejsza Uroczystość ukazuje nam prawdę o objawieniu się Boga całemu światu. Kościół raduje się, gdyż wszystkim narodom ukazała się „światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka” (J 1, 9).

W naszej Ojczyźnie, zgodnie z zaleceniem Konferencji Episkopatu Polski, od wielu lat ten dzień obchodzony jest jako dzień misyjny, który uwrażliwia nas na tych, do których Dobra Nowina o zbawieniu jeszcze nie dotarła, którzy nie wkroczyli na drogę wiary. Dzień misyjny uświadamia nam odpowiedzialność za misyjne dzieło Kościoła i wspomaganie tych, którzy niosą orędzie Chrystusa aż po krańce ziemi.

1. Jezus objawia się wszystkim narodom

W Boże Narodzenie świętowaliśmy przyjście Boga na świat w skrytości, ukryte w stajni betlejemskiej. W uroczystość Objawienia Pańskiego świętujemy przyjście odwiecznego Słowa Ojca w chwale, dla zbawienia wszystkich ludów i narodów.

Mędrcy ze Wschodu poszukujący nowo narodzonego Zbawiciela, ujrzeli gwiazdę, ruszyli w drogę i przybyli do Betlejem pokonując wszelkie przeszkody – w tym Heroda – aby się spotkać z Chrystusem i oddać Mu pokłon. Oni uosabiali ludy pogańskie, a zarazem świat ówczesnej nauki. Jak pisze św. Mateusz w Ewangelii „Weszli do domu i zobaczyli Dziecię z Matką Jego, Maryją; upadli na twarz i oddali Mu pokłon. I otworzywszy swe skarby, ofiarowali Mu dary: złoto, kadzidło i mirrę”.

W objawieniu Bożego Dziecięcia uczestniczyła Matka. To ona ukazała Dziecię Jezus Mędrcom ze Wschodu, którzy rozpoznali w Nim Mesjasza, oddali Mu pokłon, złożyli dary wyrażające uznanie Jego królewskiej wła-

dzy (złoto), Jego bóstwa (kadzidło) i Jego człowieczeństwa, które zostały złożone w ofierze na Krzyżu (mirrę). Trzej Mędrcy, przybywający ze Wschodu do Betlejem są początkiem i zapowiedzią tej wielkiej wędrówki ludów i narodów w pielgrzymce wiary do Chrystusa, Światłości świata.

O tym wydarzeniu śpiewał wcześniej Psalmista, a dzisiaj my powtarzamy te słowa: „Uwielbią Pana wszystkie ludy ziemi”. Te słowa stały się rzeczywistością, bo Jezus, Światłość świata oświeca każdego człowieka i wszystkie narody. Prorok Izajasz zapowiadał wspaniałe czasy mesjańskie: „Powstań, świeć Jeruzalem, bo przyszło twe światło i chwała Pana rozblyska nad tobą.(...) I pójdą narody do twojego światła, królowie do blasku twojego wschodu” (Iz 60,1.3). Ta światłość, która zabłysła nad Jeruzalem w pełni czasu nadal świeci i wskazuje drogę ludziom każdego pokolenia.

Dzisiejsza uroczystość podkreśla ważne wydarzenie: powołanie pogan do wiary, otwarcie bramy do zbawienia wszystkim narodom. To jest właśnie istotą święta Epifanii. O tym mówi nam także św. Paweł, Apostoł narodów: „przez objawienie oznajmiona mi została ta tajemnica, że poganie już są współdziedzicami i współczłonkami Ciała, i współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez Ewangelię” (Ef 3,3.6). Tak więc Święto Objawienia Pańskiego ukazuje nam, że wszyscy pozostają w zasięgu zbawczej misji Chrystusa. Ta wędrówka ludów i narodów do Chrystusa, w której my także uczestniczymy, trwa już ponad dwa tysiące lat.

2. Zbawiciela spotykamy w Kościele

Święto Objawienia uświadamia nam, że Jezusa Chrystusa przebywającego na ziemi trzeba szukać z wiarą i odwagą. Trzej Mędrcy ze Wschodu ukazują swoją drogę do wiary. Na drodze tej musimy być wytrwali w poszukiwaniu, konsekwentni w zawierzeniu oraz mocni w pokonywaniu napotykaných przeszkód. Aby wyruszyć w drogę za światłem gwiazdy, zostawiając wszystko do czego jest się przywiązany, potrzebna jest także odwaga. Jednak tylko na drodze wiary, idąc ufnie, spotkamy się z Jezusem, rozpoznamy w Nim Zbawiciela, oddamy Mu pokłon i ofiarujemy mu dary: złoto, kadzidło i mirę.

Podobnie jak Mędrcy, musimy przejść przez Jerozolimę, to znaczy przez Kościół, aby znaleźć Jezusa. Dzisiaj Kościół jest podobny do tej gwiazdy i winien być odblaskiem światła Chrystusa, oświecającego wszystkim ludziom drogę wiodącą do jedyne go Zbawiciela świata. Maryja ukazała nie-

gdyś Zbawiciela Mędrcom, teraz również wskazuje Ona drogę i miejsce, gdzie każdy człowiek może spotkać Jezusa Chrystusa. Tym miejscem jest Kościół będący wspólnotą. By spotkać Zbawiciela, trzeba wejść do domu, którym jest Kościół, dlatego nie można znaleźć Jezusa odrzucając Jego wspólnotę, czyli Kościół. Jak powiedział Benedykt XVI do młodzieży w Madrycie: „Nie można oddzielać Chrystusa od Kościoła, tak jak nie można oddzielać głowy od ciała (por. 1 Kor 12,12). A pójście za Jezusem w wierze oznacza kroczenie z Nim w komunii Kościoła”.

3. Objawienie Pańskie świętem misyjnym

Dzisiejsza uroczystość pomaga nam zrozumieć głęboki sens powszechnej misji Kościoła, zbawienia wszystkich ludzi. Kościół, wypełnia testament zmartwychwstałego Chrystusa: „Idźcie... i nauczajcie wszystkie narody” (Mt 28,19). Jest to święto z samej swej istoty misyjne i kieruje nasz wzrok na cały świat, na wszystkie ludy i narody, do których Kościół niesie Dobrą Nowinę o zbawieniu. Ten dzień misyjny uświadamia nam odpowiedzialność za misyjne dzieło Kościoła oraz nakaz solidaryzowania się z cierpiącymi prześladowanie ze względu na wiarę w Chrystusa. Pragniemy spłacać dług wdzięczności za skarb naszej wiary poprzez modlitwę, ofiarowanie cierpień oraz ofiary materialne wspierając dzieła misyjne prowadzone przez misjonarzy.

Ofiary zbierane dziś na tacę we wszystkich kościołach Polski przeznaczone są na Krajowy Fundusz Misyjny, któremu patronuje Komisja Episkopatu Polski ds. Misji. Jednym z głównych jej zadań jest opieka nad naszymi misjonarzami i misjonarkami pracującymi na wszystkich kontynentach świata – obecnie z Polski jest 2170 osób z Polski. Innym zadaniem jest przygotowanie do przyszłych zadań ewangelizacyjnych kapłanów, sióstr i braci zakonnych oraz świeckich w Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie. W tym roku przygotowują się 24 osoby. W imieniu tych, którzy przygotowują się do pracy misyjnej oraz misjonarzy i misjonarek, którzy będą korzystać z Waszego daru serca – składam już teraz serdeczne Bóg zapłać. Objawienie Pańskie jest też patronalnym świętem Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci. W Polsce w tym dniu dzieci stają się nowymi członkami tego Dzieła. Na całym świecie tego dnia dzieci należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego łączą się w modlitwie. Przebrane w stroje symbolizujące 5 kontynentów stają się kołędnikami misyjnymi, a zebrane w czasie ko-

łędowania ofiary przekazują swoim rówieśnikom z krajów misyjnych. W tym roku te ofiary zostaną przeznaczone dzieciom w Sudanie Południowym. Do udziału w misyjnej kolędzie dzieci z Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci zapraszają kolegów i koleżanki zrzeszonych w różnych grupach w szkole i w parafii, przede wszystkim dzieci ze Szkolnych Kół Caritas. Drogie Dzieci, stawajcie się w te dni kolędnikami misyjnymi i niech Was wspomagają w tym Wasi rodzice, kapłani, siostry zakonne, katecheci oraz nauczyciele, którym – w imieniu dzieci z krajów misyjnych – wyrażam wielką wdzięczność.

4. Różaniec w dziele misyjnym

W dniu 9 stycznia tego roku będziemy wspominać 150. rocznicę śmierci Sługi Bożej Pauliny Jaricot [Żariko]. Kościół w tym roku ukazuje nam tę wielką Córkę francuskiej ziemi, która nigdy nie wyjechała na misje, ale wspierała duchowo i materialnie misje i pracujących tam misjonarzy. Aby to zadanie wypełnić, założyła Dzieło Rozkrzewiania Wiary i zainicjowała Różę Żywego Różańca. Paulina urodziła się 22 lipca 1799 roku w Lyonie, w rodzinie bogatych przemysłowców. Jako siedemnastolatka podjęła decyzję o poświęceniu się służbie Bogu i ludziom oraz złożyła dożgonny ślub czystości. Poznawała przez swojego brata, przygotowującego się do pracy misyjnej w Chinach, dramatyczną sytuację tamtejszych mieszkańców oraz zrozumiała konieczność działalności misyjnej wśród nich. Rozwiązanie znalazła w Żywym Różańcu. „Wszystkie łaski, wszelkie światło czerpałam z tajemnic różańcowych i one uczyniły moje życie owocnym”. To wyznanie Pauliny Jaricot świadczy o tym, jak wielką wartość miała dla jej duchowego życia modlitwa różańcowa i dlatego zapragnęła uczynić różaniec modlitwą wszystkich i otoczyć nią cały świat. Sama uważała się za „pierwszą zapałkę, którą Bóg się posłużył, by rozpałcić wielki ogień”. Organizowała tzw. piętnastki – tyle ile było wtedy tajemnic różańcowych. Każdy z członków piętnastki zobowiązywał się do odmawiania dziesiątka różańca dziennie i do rozważania otrzymanej w drodze losowania tajemnicy różańcowej w intencji misji i misjonarzy. Paulina powtarzała: „W ten sposób Żywy Różaniec osiąga wspaniałą wartość – wszyscy modlą się o czyjeś nawrócenie, o łaskę bardzo komuś potrzebną, a przede wszystkim w intencjach misji. Tak więc, Różaniec jednoczy serca. I stopniowo członkowie stają się zjednoczeni w modlitwie ze wszystkimi ludami świata”.

Obecnie, chyba w każdej parafii naszej Ojczyzny, istnieją Róże Żywego Różańca. Niech ten czas pochylania się nad osobą Sługi Bożej Pauliny Jaricot uświadomi nam, że celem powstania tej wspaniałej inicjatywy była modlitwa za misje i misjonarzy, a także niech będzie to zachętą do odmawiania różańca w intencji Kościoła misyjnego, który zawsze potrzebuje wsparcia.

Droży Bracia i Siostry!

W dzisiejszą uroczystość Epifanii duszpasterze błogosławią kadzidło i kredę, którą znaczymy drzwi naszych domów i mieszkań. Wyrażamy w ten materialny sposób duchowe przyjęcie nowo narodzonego Chrystusa do naszego domu oraz prosimy Go, aby błogosławił wszystkim mieszkańcom.

Życzę Wam, abyście otwierali się na Jego błogosławieństwo i szli drogą, którą On nam ukazuje. Niech Jezus będzie z Wami, napełni Was swoją radością oraz nadzieją. Niech błogosławi Wasze domy, mieszkania, szkoły, miejsca pracy i odpoczynku.

Polecam Was Najświętszej Maryi Pannie, Matce wszystkich narodów, aby towarzyszyła Wam w Nowym Roku swym macierzyńskim wstawieniem, wspomagała w radowaniu się Bożym objawieniem i uczyła Was, jak być gwiazdą, która oświeca drogę do Chrystusa drugiemu człowiekowi.

Z serca Wam błogosławię w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen

+ Jerzy Mazur SVD

Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji

**OŚWIADCZENIE RADY STAŁEJ KONFERENCJI
EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE KS. PIOTRA NATANKA
I JEGO ZWOLENNIKÓW**

/17.01.2012/

Rada Stała, w oparciu o analizę sytuacji dotyczącej działalności suspendowanego ks. Piotra Natanka, stanowczo przestrzega katolików przed gromadzeniem się wokół jego osoby i popierania głoszonych przez niego idei. Mimo wyraźnego zakazu biskupa miejsca i nałożonej kary kanonicznej, ks. Natanek nie zaprzestał niestety swojej działalności. Rada zwraca uwagę, że Msze św. sprawowane przez suspendowanego kapłana są niegodziwe i świętokradzkie, a udzielane rozgrzeszenia – nieważne.

Rada Stała Episkopatu Polski po raz kolejny stanowczo przestrzega też katolików przed błędnym nauczaniem tego duchownego i prosi wiernych, by nie korzystali z posługi duszpasterskiej ks. Natanka, nie kierowali się jego nauką, nie wierzyli w jego bezpodstawne zapewnienia o jej zgodności z nauczaniem papieży i biskupów oraz nie przystępowali do tworzonych przez niego grup.

Osoby współpracujące z suspendowanym ks. Piotrem Natankiem przyczyniają się do rozłamu wspólnoty wierzących. Współdziałając w niszczeniu jedności Kościoła, popełniają grzech, z którego mają obowiązek oczyścić się w sakramencie pokuty. Warunkiem natomiast otrzymania rozgrzeszenia jest odstąpienie od wspierania rozłamu w Kościele i gotowość naprawienia wyrządzonego zła.

Członkowie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 16 stycznia 2012 r.

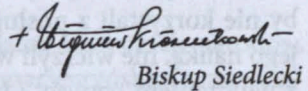
BISKUP SIEDLECKI

DEKRET

Zgodnie z kan. 396n. Kodeksu Prawa Kanonicznego, niniejszym zarządzam wizytacje kanoniczne na 2012 rok w parafiach dekanatów:

- domanickiego
- i garwolińskiego.

Wizytacji podlegają wszystkie sprawy przewidziane w prawie kanonicznym, ze szczególnym uwzględnieniem tych, o których mowa w moim „pro memoria” z 22 listopada 2005 r. (*Wiadomości Diecezjalne Siedleckie* 74(2005), nr 11, s. 461n.). Proszę Księży Dziekanów o uzgodnienie terminów wizytacji w poszczególnych parafiach.

Biskup Siedlecki

Kanclerz
ks. Piotr Sawczuk

L. dz. 45/2012
Siedlce, dnia 25 stycznia 2012 r.

DEKRET

W trosce o właściwe funkcjonowanie Wydawnictwa Diecezji Siedleckiej „Unitas”, niniejszym, zgodnie z kan. 1280 Kodeksu Prawa Kanonicznego, powołuję przy nim stałą Komisję, która – w moim imieniu – podejmie następujące zadania:

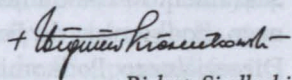
- wspieranie i doradzanie dyrektorowi Wydawnictwa w sprawach dotyczących kierunku rozwoju tej instytucji;
- sprawowanie nadzoru finansowego, szczególnie zaś pomoc na początku każdego roku w ocenie przewidywanych przychodów i wydatków oraz po zakończeniu roku, w analizie sprawozdania z zarządu; ponadto Komisja analizuje protokół zdawczy w razie zmiany na stanowisku dyrektora.

Komisja ds. Wydawnictwa „Unitas” będzie działała w składzie:

1. Ks. Prałat dr Kazimierz Niemirka;
2. Ks. dr Marek Paluszkiwicz;
3. Ks. dr Mateusz Czubak;
4. P. mgr lic. Dorota Franków;
5. P. mgr Bogdan Niemirka.

Wprowadzam 3-letnią kadencyjność składu Komisji. Po upływie kadencji członkostwo może być jednak przedłużone na kolejny okres.

Z błogosławieństwem pasterskim

Biskup Siedlecki

Kanclerz

ks. Piotr Sawczuk

L. dz. 70/2012

Siedlce, dnia 31 stycznia 2012 r.

BISKUP SIEDLECKI PODPISAŁ REGULAMIN II SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Licznie zgromadzeni wierni oraz członkowie Komisji Przygotowawczej, Sekretariatu Synodu i Stałego Zespołu Synodalnego byli świadkami podpisania przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego Regulaminu Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej. Uroczysty akt podpisania odbył się w parafii Błogosławionych Męczenników Podlaskich w Siedlcach, w poniedziałek 23 stycznia, na zakończenie Eucharystii sprawowanej przez Pastora Diecezji Siedleckiej.

Regulamin zawiera szczegółowe przepisy prawne dotyczące organizacji Synodu. Przypomina uprawnienia Biskupa Siedleckiego, określa sposób powoływania członków Synodu, podaje zasady pracy w Sesjach Plenarnych i zwyczajnych Synodu, precyzuje zadania Komisji Głównej oraz wszystkich Komisji i Podkomisji synodalnych.

Prace Synodu będą prowadzone w 8 Komisjach i 24 Podkomisjach. Ustanowione zostaną: Komisja ds. Przekazu Wiary, Podkomisja ds. Nowej Ewangelizacji, Podkomisja ds. Katechezy i Szkół Katolickich, Podkomisja ds. Mediów i Publikacji Katolickich, Podkomisja ds. Wspierania Misji, Podkomisja ds. Ekumenizmu, Komisja ds. Kultu Bożego, Podkomisja ds. Sakramentów i Sakramentaliów, Podkomisja ds. Muzyki i Śpiewu Kościelnego, Podkomisja ds. Formacji Liturgicznej, Komisja ds. Duchowieństwa Diecezjalnego, Podkomisja ds. Wyższego Seminarium Duchownego, Podkomisja ds. Formacji Stałej, Podkomisja ds. Życia i Współpracy, Podkomisja ds. Emerytów i Rencistów, Komisja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Komisja ds. Wiernych Świeckich, Podkomisja ds. Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich, Podkomisja ds. Udziału w Życiu Społecznym i Politycznym, Komisja Duszpasterska, Podkomisja ds. Duszpasterstwa Małżeństw i Rodzin, Podkomisja ds. Duszpasterstwa Młodzieży, Podkomisja ds. Duszpasterstw Specjalistycznych, Komisja ds. Administracyjno-Ekonomicznych, Podkomisja ds. Utrzymania i Finansowania Instytucji Diecezjalnych, Podkomisja ds. Budownictwa i Zarządzania Dobrami Parafialnymi, Podkomisja ds. Ochrony Zabytków i Muzeum Diecezjalnego, Podkomisja ds. Cmentarzy Katolickich, Podkomisja ds. Działalności Charytatywnej i Diecezjalnej Caritas, Podkomisja ds. Pracowników Kościelnych, Komisja Historyczna, Podkomisja ds.

Opracowania Dziejów Diecezji, Podkomisja ds. Dziedzictwa Historycznego Parafii.

Jednym z ważnych elementów wpływających na pastoralny charakter Synodu będą Zespoły Synodalne. Obok Stałego Zespołu Synodalnego i Sekretariatu w każdej parafii zostaną powołane Zespoły Parafialne. Spotkania w tych zespołach odbywać się będą przynajmniej raz w miesiącu, oprócz miesięcy wakacyjnych (lipca i sierpnia). Cykliczne spotkania Zespołów Parafialnych składać się będą z części liturgicznej oraz konferencyjno-dyskusyjnej. Gdy chodzi o część liturgiczną, Regulamin przewiduje celebrowanie Słowa Bożego, liturgię Nieszporów lub celebrowanie Eucharystii. W części konferencyjno-dyskusyjnej członkowie Zespołów po zapoznaniu się z materiałami otrzymanymi z Sekretariatu Synodu, będą mieli możliwość wypowiedzenia własnej opinii na dany temat. Zdecydowanie nowatorskim krokiem w porównaniu do innych Synodów Diecezjalnych, będzie ustanowienie na czele każdego Zespołu Parafialnego moderatora, którym może być duchowny lub wierny świecki zwany odpowiedzialnym. Moderatorzy, odpowiedzialni i animatorzy wszystkich Zespołów będą uczestniczyć raz w roku w zorganizowanym dla nich dniu skupienia.

Ponadto Regulamin zaleca powoływanie Ponadparafialnych Zespołów Synodalnych skupiających prezbiterów, osoby konsekrowane, młodzież szkół ponadgimnazjalnych, młodzież akademicką, młodzież pracującą, młodych małżonków, małżonków w zaawansowanym wieku, osoby starsze i samotne, nauczycieli, pracowników służby zdrowia, prawników itp. W zależności od zasięgu działania oraz liczby członków danej wspólnoty, mogą to być zespoły ogólnodiecezjalne lub regionalne. Ten sam wierny może uczestniczyć w pracy Zespołu Parafialnego i Ponadparafialnego. Ostatnia część Regulaminu określa sposób pracy w Zespołach Synodalnych, przebieg Sesji Plenarnych, a także zasady głosowania i redagowania dokumentów. Akt podpisania i promulgowania dokumentów końcowych oraz aneksów nastąpi w ramach uroczystych obchodów 200-nej rocznicy powstania Diecezji Siedleckiej.

ks. Mateusz Czubak

REGULAMIN II SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ

I. Koncepcja synodu

1. Wstęp

Sobór Watykański II doceniając historyczną wartość działalności synodalnej w przekazie wiary i umacnianiu dyscypliny kościelnej (DB 36), otworzył jednocześnie możliwość nowego spojrzenia na rolę tego rodzaju instytucji. Do uczestnictwa w pracach synodów diecezjalnych zostali bowiem zaproszeni – obok duchowieństwa i osób konsekrowanych – także wierni świeccy. Mogą oni wyrażać swoje zdanie, brać udział w dyskusjach i mieć wpływ na kształt końcowego dokumentu. Synod, jako bardzo ważne źródło prawa partykularnego, pozostaje uroczystym sposobem wypełniania urzędu pasterskiego przez biskupa (*Ecclesiae imago* 163), który jest jedynym prawodawcą. Nie jest więc instytucją kolegialną i głos członków synodu stanowi dla biskupa jedynie wskazówkę, tym niemniej w zapadających decyzjach powinna być uwzględniana ich przeważająca opinia.

Należy też podkreślić, że w synodach zwoływanych w okresie posoborowym zaczęto odchodzić od wyłącznego koncentrowania uwagi na wymiarze jurydycznym, dowartościowując bardziej wymiar duszpasterski. Synody trwające zwykle kilka lat są traktowane jako cenna szansa „uczenia się Kościoła” przez szerokie kręgi wiernych, jako swego rodzaju „laboratorium życia kościelnego”.

W Diecezji Siedleckiej istnieje nagląca potrzeba zwołania synodu. Podjęcie tego dzieła stanowi spełnienie wieloletnich oczekiwań wiernych, a dodatkową okazją jest zbliżająca się 200-tna rocznica powstania Diecezji.

2. Założenia generalne

§ 1. Zgodnie z kan. 460 Kodeksu Prawa Kanonicznego „*Synod diecezjalny jest zebraniem wybranych kapłanów oraz innych wiernych Kościoła partykularnego, którzy dla dobra całej wspólnoty diecezjalnej świadczą pomoc biskupowi diecezjalnemu*”.

§ 2. Punktem wyjścia w refleksji podejmowanej na II Synodzie Diecezji Siedleckiej winny być statuty I Synodu Diecezjalnego Podlaskiego z 1923 r., podstawą zaś nauka Soboru Watykańskiego II oraz wydane po Soborze dokumenty Stolicy Apostolskiej, II Polskiego Synodu Plenarnego, Konferencji Episkopatu Polski i Biskupów Siedleckich.

§ 3. II Synod Diecezji Siedleckiej ma własne logo, hymn oraz hasło, które

brzmi następująco: „Żyjąc mocą chrztu”. Nawiązuje ono do realizowanego w Diecezji od kilku lat programu duszpasterskiego („Chrzest w życiu i misji Kościoła”) ukierunkowanego na wprowadzenie człowieka w dojrzałe przeżywanie wiary na tle historii zbawienia, ze szczególnym podkreśleniem znaczenia chrztu. Synod bowiem winien być pomocą w kształtowaniu właściwej mentalności chrześcijańskiej, otwartej na tajemnicę komunii z Bogiem i ze wspólnotą Kościoła.

§ 4. Wstępna faza przygotowań do Synodu polegała na przeprowadzeniu konsultacji wśród diecezjan (*diocesis interrogatio*). Pomocnym zarysowaniem problematyki i jednocześnie próbą zainteresowania nią wiernych był wstępny dokument o nazwie *Lineamenta*. Diecezjanie należący do różnych stanów i form uczestnictwa w życiu kościelnym, w świetle zawartych tam treści, podjęli pewną refleksję i zgłosili swoje uwagi. Po rzetelnym opracowaniu tych sugestii, będzie wydane *Instrumentum laboris*, w którym zostaną określone kwestie, mające być przedmiotem obrad Synodu. Druga faza, synod właściwy (*vera synodus*), będzie polegała na pracy powołanych Komisji, odbywaniu Sesji Plenarnych oraz równoległej pracy Zespołów Synodalnych.

3. Cele synodu

§ 5. Okazanie pomocy Biskupowi Siedleckiemu w jego pasterskiej posłudze kierowania diecezjalną wspólnotą.

§ 6. Odczytanie na nowo orędzia Soboru Watykańskiego II i recepcja posoborowej nauki Kościoła.

§ 7. Podjęcie refleksji nad wymogami nowej ewangelizacji i próba stworzenia programu przeciwdziałania zjawisku sekularyzacji.

§ 8. Zainicjowanie przedsięwzięć skierowanych na umocnienie wiary, oczyszczenie obyczajów i budzenie gotowości dawania świadectwa o Chrystusie.

§ 9. Pogłębienie świadomości liturgicznej.

§ 10. Budowanie poczucia wspólnoty, szukanie form bliższego współdziałania duchowieństwa i wiernych świeckich.

§ 11. Ożywienie działalności ruchów i stowarzyszeń kościelnych.

§ 12. Rozwiązanie powstałych trudności w dziedzinie administracyjnej lub duszpasterskiej.

§ 13. Aplikowanie norm prawa powszechnego oraz norm Konferencji Episkopatu Polski do sytuacji życiowej wiernych Diecezji Siedleckiej, szcze-

gólnie w zakresie uprawnień legislacyjnych ustawodawcy diecezjalnego (*De synodis dioecesanis agendis instructio, Additamentum*).

II. Struktura Synodu

1. Biskup Siedlecki

§ 14. Biskup Siedlecki przewodniczy zwołanemu przez siebie Synodowi osobiście lub poprzez swego delegata.

§ 15. Powołuje Komisję Główną Synodu, Sekretariat oraz Komisje i Podkomisje Synodalne.

§ 16. Określa harmonogram prac Synodu, zwołuje Sesje Plenarne.

§ 17. W wyjątkowych sytuacjach (niebezpieczeństwa odstępstwa od nauki Kościoła lub niepokoїв społecznych), zgodnie ze swoim roztropnym osądem, po konsultacji z Radą Kapłańską, może zawiesić lub rozwiązać Synod.

§ 18. Podpisuje i promulguje dokument końcowy Synodu.

2. Członkowie

§ 19. Synod składa się z wiernych, którzy weszli do niego z racji pełnionego urzędu, bądź zostali wyłonieni w wyborach, bądź też mianowani przez Biskupa Siedleckiego (kan. 463 § 1n.).

- Z urzędu:

1° wikariusz generalny;

2° wikariusz biskupi;

3° wikariusz sądowy;

4° rektor Wyższego Seminarium Duchownego;

5° kanonicy gremialni Kapituły Katedralnej;

6° członkowie Rady Kapłańskiej;

7° dziekani.

- Z wyboru:

8° wierni świeccy oraz członkowie instytutów życia konsekrowanego wybrani przez Diecezjalną Radę Duszpasterską spoza swojego grona, w liczbie ok. 50 osób;

9° po jednym prezbiterze z każdego dekanatu, wybranym przez duszpasterzy kondekanalnych. Należy też wybrać innego kapłana, który zastąpiłby go w razie przeszkody;

10° dwóch przełożonych męskich oraz cztery przełożone żeńskich domów instytutów zakonnych i stowarzyszeń życia apostołskiego, które mają dom

w Diecezji Siedleckiej, wybrani spośród swego grona. W wyborach nie należy brać pod uwagę przełożonych, będących członkami Synodu z innego tytułu (przynależności do Stałego Zespołu Synodalnego lub Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej).

- Z nominacji:

11° przełożeni wyżsi instytutów zakonnych i stowarzyszeń życia apostołskiego, rezydujący na terenie Diecezji Siedleckiej, za wyjątkiem przełożonych domów *sui iuris*;

12° członkowie Diecezjalnej Rady Duszpasterskiej, Sekretariatu Synodu, Komisji Synodalnych oraz Stałego Zespołu Synodalnego, którzy nie weszli do Synodu z innego tytułu;

13° inni wierni, według osądu Biskupa Siedleckiego.

§ 20. Członkowie, wyłonieni zgodnie z powyższymi zasadami, mają prawo i obowiązek uczestniczyć w Sesjach Plenarnych Synodu (uroczystych i zwyczajnych). Ponadto każdy powinien uczestniczyć w pracy jakiegoś Zespołu Synodalnego.

§ 21. Prezbiterzy wchodzący do Synodu z urzędu, zachowują członkostwo w czasie jego pełnienia, a osoby życia konsekrowanego, do momentu przeniesienia przez własne władze poza teren Diecezji Siedleckiej. Podobnie osoby świeckie, zachowują członkostwo do chwili utraty zamieszkania diecezjalnego.

§ 22. Biskup może włączyć wiernego do grona członków Synodu także w trakcie jego trwania, a wyjątkowo ma też prawo dekretem usunąć tego, kto w swoich opiniach nie zgadza się z nauką Kościoła, bądź odrzuca autorytet Biskupa.

3. Obserwatorzy

§ 23. Zostanie wystosowane zaproszenie do udziału w niektórych sesjach Synodu, w charakterze obserwatorów, do kilku ministrów lub członków Kościołów lub Wspólnot kościelnych nie pozostających w pełnej komunii z Kościołem katolickim (szczególnie z Kościoła prawosławnego i Starokatolickiego mariawitów).

4. Komisja Główna

§ 24. Komisję Główną, której przewodniczy Biskup Siedlecki, tworzą wikariusz generalny, przewodniczący Sekretariatu, wszyscy przewodniczący Komisji Synodalnych oraz osoby mianowane przez Biskupa spośród

członków Synodu.

§ 25. W momencie ukonstytuowania się Komisji Głównej przestaje istnieć Komisja Przygotowawcza.

§ 26. Na Komisji Głównej spoczywają następujące zadania:

1° pomoc Biskupowi Siedleckiemu w kierowaniu pracami Synodu, a szczególnie określeniu przedmiotu zainteresowania i następnie koordynowaniu działań wszystkich Komisji i Podkomisji;

2° dokonanie oceny projektów dokumentów wypracowywanych przez poszczególne Komisje oraz Podkomisje i kwalifikowanie ich pod obrady Sesji Plenarnych;

3° przygotowanie programu Sesji Plenarnych i ogólne czuwanie nad ich przebiegiem;

4° przygotowanie schematu dokumentu końcowego i – z pomocą Zespołu Redakcyjnego i konsultorów – nadanie dokumentowi ostatecznego kształtu, w którym zostanie przedstawiony Biskupowi Siedleckiemu do zatwierdzenia.

§ 27. Komisja Główna zbiera się w terminach wyznaczonych przez Biskupa Siedleckiego, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał i z każdego jej zebrania winien być sporządzony protokół.

§ 28. Zaleca się, aby członkowie Komisji Głównej brali także udział w kluczowych zebraniach poszczególnych Komisji i Podkomisji.

5. Komisje i Podkomisje Synodalne

§ 29. Komisje i Podkomisje powoływane są dekretem Biskupa Siedleckiego, który ustanawia też przewodniczących oraz w terminie dwóch tygodni zatwierdza zaproponowany przez nich skład Komisji i Podkomisji, w liczbie od 5 do 20 osób. Biskup może w sposób swobodny dołączyć do tego grona także innych członków Synodu w dowolnym czasie.

§ 30. Zasadniczo Komisje i Podkomisje są powoływane na początku Synodu, jednak również w trakcie jego trwania mogą być dodatkowo ustanowione inne, gdy Biskup Siedlecki uzna taką potrzebę.

§ 31. Członkowie Komisji i Podkomisji mogą wybrać spośród siebie zastępcę przewodniczącego i obligatoryjnie sekretarza.

§ 32. Zadaniem wszystkich Komisji i Podkomisji jest dogłębne i wieloaspektowe zbadanie problematyki wchodzącej w zakres ich zainteresowania i kompetencji. W kwestiach wymagających specjalistycznej wiedzy, można – po powiadomieniu Sekretariatu Synodu – korzystać z zewnętrz-

nych opinii i ekspertyz.

§ 33. Zebrania Komisji i Podkomisji odbywają się zgodnie z własnym tokiem prac, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał. Termin i miejsce zebrania określa przewodniczący, przekazując informację przynajmniej z 10-dniowym wyprzedzeniem do Sekretariatu Synodu.

§ 34. Każde zebranie Komisji lub Podkomisji, prowadzone przez przewodniczącego lub jego zastępcę, winno być zaprotokołowane przez sekretarza. Protokoły należy sporządzać w dwóch egzemplarzach, z których jeden przekazuje się do Sekretariatu Synodu, a drugi zachowuje w Komisji lub Podkomisji.

§ 35. Przewodniczący Komisji sprawuje nadzór nad pracami wszystkich swoich Podkomisji, zaś przewodniczący Podkomisji *ipso facto* wchodzi do składu danej Komisji.

§ 36. Komisje i Podkomisje winny przekazywać do Sekretariatu Synodu przystępnie opracowane materiały z zakresu problematyki będącej przedmiotem ich zainteresowania, które następnie będą udostępniane Zespołom Synodalnym. Materiały należy przekazywać nie rzadziej niż raz w roku, a mają one zawierać zarówno część informacyjną, jak i kilka kwestii wymagających przedyskutowania.

§ 37. Zwieńczeniem prac Komisji lub Podkomisji jest opracowanie projektu dokumentu w danej dziedzinie, który ma wejść do schematu dokumentu końcowego. To zadanie winno być wykonane przynajmniej na rok przed planowanym zakończeniem Synodu i obejmuje również aneksy, jeśli okażą się potrzebne. Projekt dokumentu oraz aneksy winny uzyskać 2/3 głosów członków Komisji lub Podkomisji. W głosowaniach przeprowadzanych wcześniej, a dotyczących kwestii szczegółowych, wystarczy zwykła większość, przy równowadze zaś przeważa głos przewodniczącego.

§ 38. Prace Synodu będą prowadzone w następujących Komisjach i Podkomisjach:

1° Komisja ds. Przekazu Wiary;

- Podkomisja ds. Nowej Ewangelizacji;
- Podkomisja ds. Katechezy i Szkół Katolickich;
- Podkomisja ds. Mediów i Publikacji Katolickich;
- Podkomisja ds. Wspierania Misji;
- Podkomisja ds. Ekumenizmu.

2° Komisja ds. Kultu Bożego;

- Podkomisja ds. Sakramentów i Sakramentaliów;
- Podkomisja ds. Muzyki i Śpiewu Kościelnego;
- Podkomisja ds. Formacji Liturgicznej.

3° Komisja ds. Duchowieństwa Diecezjalnego;

- Podkomisja ds. Wyższego Seminarium Duchownego;
- Podkomisja ds. Formacji Stałej;
- Podkomisja ds. Życia i Współpracy;
- Podkomisja ds. Emerytów i Rencistów.

4° Komisja ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego;

5° Komisja ds. Wiernych Świeckich;

- Podkomisja ds. Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich;
- Podkomisja ds. Udziału w Życiu Społecznym i Politycznym.

6° Komisja Duszpasterska;

- Podkomisja ds. Duszpasterstwa Małżeństw i Rodzin;
- Podkomisja ds. Duszpasterstwa Młodzieży;
- Podkomisja ds. Duszpasterstw Specjalistycznych.

7° Komisja ds. Administracyjno-Ekonomicznych;

- Podkomisja ds. Utrzymania i Finansowania Instytucji Diecezjalnych;
- Podkomisja ds. Budownictwa i Zarządzania Dobrami Parafialnymi;
- Podkomisja ds. Ochrony Zabytków i Muzeum Diecezjalnego;
- Podkomisja ds. Cmentarzy Katolickich;
- Podkomisja ds. Działalności Charytatywnej i Diecezjalnej Caritas;
- Podkomisja ds. Pracowników Kościelnych.

8° Komisja Historyczna;

- Podkomisja ds. Opracowania Dziejów Diecezji;
- Podkomisja ds. Dziedzictwa Historycznego Parafii.

6. Sekretariat

§ 39. Sekretariat Synodu jest organem powołanym przez Biskupa Siedleckiego już na etapie przygotowawczym. W jego skład wchodzi duchowni i wierni świeccy, a kieruje nim mianowany przez Biskupa przewodniczący, który wchodzi w skład Komisji Głównej.

§ 40. Sekretariat czuwa nad tworzeniem, gromadzeniem i udostępnianiem dokumentacji oraz roboczych materiałów Synodu. W tym celu ma obowiązek utrzymywać stały kontakt z sekretarzami poszczególnych Komisji

i Podkomisji oraz z Zespołami Synodalnymi. Zadaniem Sekretariatu są w szczególności:

1° gromadzenie protokołów z zebrań Komisji Głównej oraz wszystkich Komisji i Podkomisji;

2° przygotowywanie wraz z Wydziałem Duszpasterskim Kurii i Diecezjalną Komisją Liturgiczną materiałów pomocniczych do liturgicznej części spotkań Parafialnych i Ponadparafialnych Zespołów Synodalnych;

3° przekazywanie Zespołom Synodalnym materiałów przygotowanych dla nich przez Komisje i Podkomisje oraz zwrotnych uwag Zespołów;

4° pośredniczenie w przekazywaniu Komisji Głównej do oceny schematów roboczych wypracowanych przez poszczególne Komisje i Podkomisje;

5° powiadomienie członków Synodu o Sesji Plenarnej, przynajmniej na dwa tygodnie przed wyznaczonym terminem, ale też przesłanie im w załączeniu schematów dokumentów, sporządzenie listy uczestników, a podczas Sesji czuwanie nad prawidłowością głosowań i sporządzenie protokołu;

6° pomoc w opracowaniu schematu dokumentu końcowego, pod kierunkiem Komisji Głównej i we współdziałaniu z Zespołem Redakcyjnym;

7° przygotowanie organizacyjne liturgii inauguracji Synodu, Sesji Plenarnej i zamknięcia Synodu;

8° wydawanie materiałów informacyjnych dla mediów, prowadzenie synodalnej strony internetowej i biuletynu synodalnego. Do udzielania oficjalnych wypowiedzi dla mediów, upoważniony jest tylko rzecznik prasowy Synodu, którego wyznacza Biskup Siedlecki spośród członków Sekretariatu.

III. Zespoły Synodalne i ich rola

§ 41. Działalność Zespołów Synodalnych ma być jednym z ważnych elementów tworzących pastoralny charakter Synodu. Ma przyczynić się do podjęcia problematyki synodalnej przez jak najszersze kręgi wiernych i być konkretną formą ich uczestnictwa w ważnych sprawach Diecezji Siedleckiej. Należy zatem dokładać troski, aby zawiązujące się Zespoły od początku wzbudzały zainteresowanie diecezjan, w trakcie Synodu prawdziwie otwierały uczestników na życie kościelnej wspólnoty, a w przyszłości – o ile okaże się to możliwe – stały się początkiem trwałych grup prowadzących pogłębione życie duchowe oraz aktywnie działających w Kościele.

1. Stały Zespół Synodalny

§ 42. Stały Zespół Synodalny jest organem reprezentującym wspólnotę diecezjalną i stanowiącym płaszczyznę synodalnego dialogu. Został powołany do życia dekretem Biskupa Siedleckiego z 28 listopada 2010 r., a jego skład ukonstytuował się 22 stycznia 2011 r.

§ 43. Do Stałego Zespołu Synodalnego wchodzi wierni wybrani z każdego dekanatu (po jednym duszpasterzu i jednej osobie świeckiej lub konsekrowanej), 12 przedstawicieli wybranych spośród reprezentantów instytucji, organizacji i różnych wspólnot kościelnych działających w Diecezji. Ponadto przedstawiciele urzędów diecezjalnych (rektor WSD, kanclerz Kurii, oficjał Sądu Biskupiego, dyrektor Wydziału Duszpasterskiego, dyrektor Wydziału Nauczania, ekonom diecezjalny) i 10 osób z nominacji Biskupa Siedleckiego.

§ 44. Stały Zespół Synodalny wspomaga Sekretariat Synodu w wypełnianiu zadań organizacyjnych, zarówno na etapie przygotowań, jak i podczas Synodu właściwego. Szczególnie ma służyć pomocą w kontaktach z Parafialnymi i Ponadparafialnymi Zespołami Synodalnymi.

§ 45. Na czele Stałego Zespołu Synodalnego stoi przewodniczący Sekretariatu, który też – po uzgodnieniu z Biskupem Siedleckim – wyznacza terminy spotkań (nie rzadziej niż raz na kwartał) i je prowadzi.

§ 46. Stały Zespół Synodalny może – w razie potrzeby – tworzyć sekcje, którym zleca się specjalne zadania i które zwołuje się na dodatkowe zebrania.

2. Parafialne Zespoły Synodalne

§ 47. Zespoły Synodalne winny być powołane w każdej parafii. Zaleca się, aby w większych parafiach utworzyć przynajmniej tyle Zespołów, ilu duszpasterzy pełni w nich posługę.

§ 48. Na czele każdego Zespołu Parafialnego stoi prezbiter (proboszcz lub inny duszpasterz) zwany moderatorem lub zaaprobowany przez Biskupa wierny świecki zwany odpowiedzialnym.

§ 49. Do Zespołu, który nie może być mniejszy niż 5 osób i większy niż 20, powinni włączyć się przedstawiciele instytutów życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostołskiego, katecheci, pracownicy parafialni, nadzwyczajni szafarze komunii św., przedstawiciele rad parafialnych oraz innych wspólnot i grup.

§ 50. Po powstaniu Zespołu należy wybrać animatora, który będzie wspomagał organizacyjnie moderatora lub odpowiedzialnego. Ponadto trzeba

wybrać sekretarza i – niezwłocznie po zawiązaniu się Zespołu oraz wyłonieniu osób pełniących wspomniane funkcje – przesłać o tym informację do Sekretariatu Synodu, zawierającą ponadto listę członków i adres elektroniczny.

§ 51. Cykliczne spotkania Zespołów winny składać się z części liturgicznej oraz konferencyjno-dyskusyjnej. Zaleca się, aby były one organizowane w soboty wieczorem lub w niedziele.

1° część liturgiczna może polegać na przeprowadzeniu celebracji słowa Bożego, odprawieniu nieszporów lub sprawowaniu Eucharystii. W tej części powinni uczestniczyć razem członkowie wszystkich Zespołów istniejących w parafii, angażując się czynnie w przygotowanie liturgii. Trzeba też do udziału zachęcać parafian spoza Zespołów;

2° w części konferencyjno-dyskusyjnej członkowie Zespołów zapoznawszy się z materiałami otrzymanymi z Sekretariatu Synodu, powinni mieć możliwość zabrania głosu. Po dyskusji, która ma ukazać możliwie szerokie spektrum różnych opinii, należy dążyć do sformułowania wspólnej konkluzji, zapewniając jednak każdemu prawo zgłoszenia zdania odrębnego (*votum separatum*);

3° sekretarz Zespołu z przebiegu spotkania sporządza protokół, a zwięźle ujętą konkluzję (łącznie z ewentualnymi propozycjami rozwiązań i zdaniami odrębnymi) w ciągu tygodnia przesyła drogą elektroniczną do Sekretariatu Synodu, z informacją o dacie spotkania i liczbie uczestników.

§ 52. Usilnie zaleca się ponadto, aby – w miarę możliwości – wszyscy członkowie Parafialnych Zespołów Synodalnych uczestniczyli w rejonowych spotkaniach diecezjalnego programu „Chrzest w życiu i misji Kościoła”.

§ 53. Cykliczne spotkania, o których mowa w § 51, winny odbywać się przynajmniej raz w miesiącu, oprócz miesiący wakacyjnych (lipca i sierpnia) oraz miesiący, w których odbywa się rejonowe spotkanie programu diecezjalnego.

§ 54. Moderatorzy, odpowiedzialni i animatorzy wszystkich Zespołów uczestniczą raz w roku w organizowanym dla nich dniu skupienia.

3. Ponadparafialne Zespoły Synodalne

§ 55. Zespoły Synodalne winny powstawać także wśród wiernych przynależących do stowarzyszeń i wspólnot ponadparafialnych. Jest wskazane tworzenie Zespołów skupiających prezbiterów, osoby konsekrowane, młodzież szkół ponadgimnazjalnych, młodzież akademicką, młodzież pracu-

jącą, młodych małżonków, małżonków w zaawansowanym wieku, osoby starsze i samotne, nauczycieli, pracowników służby zdrowia, prawników itp. W zależności od zasięgu działania oraz liczby członków danej wspólnoty, mogą to być Zespoły ogólnodiecezjalne lub regionalne.

§ 56. Ten sam wierny może uczestniczyć w pracy Zespołu Parafialnego i Ponadparafialnego.

§ 57. Moderatorem Zespołu jest diecezjalny duszpasterz danej wspólnoty, inny prezbiter, bądź wierny świecki, jak w § 48.

§ 58. Co się tyczy moderatora, odpowiedzialnego, animatora, sekretarza, ich zadań i łączności z Sekretariatem Synodu, należy zachować dyspozycje odnoszące się do Zespołów Parafialnych.

§ 59. Cykliczne spotkania Zespołów winny odbywać się z taką samą częstotliwością i przebiegać w analogicznym porządku, jak spotkania Zespołów Parafialnych. W części konferencyjno-dialogowej należy brać pod uwagę szczególnie kwestie związane z własnym charyzmatem i powołaniem.

IV. Sposób pracy

1. W Zespołach Synodalnych

§ 60. Spotkania odbywające się w ramach II Synodu Diecezji Siedleckiej mają stawać się płaszczyzną dialogu wewnątrzkościelnego. Należy podkreślić, że ochrzczeni są w pierwszym rzędzie wezwani do prowadzenia dialogu z Bogiem, odkrywania Jego planu i okazania posłuszeństwa Jego woli. Będąc zaś ludźmi świadomymi swojej relacji z Bogiem mają też podjąć wezwanie do odnalezienia swego miejsca we wspólnocie Kościoła i fundamentalnego powołania do budowania Ciała Chrystusowego. W wymiarze duszpasterskim należy więc dokładać starań, aby spotkania w Zespołach Synodalnych dawały okazję do formacji biblijnej, ukazania biblijnego zakorzenienia posoborowej nauki Kościoła oraz wagi i doniosłości liturgii. Powinny też umiejętnie osadzać dzisiejsze rozterki człowieka na zdrowym gruncie Bożej prawdy i Bożego działania w sakramentach. Teksty biblijne i wypowiedzi Kościoła trzeba więc dobierać bardzo starannie, opatrując odpowiednim komentarzem, aby pobudzały uczestników do stawiania dodatkowych pytań i pogłębionej refleksji. W pracy Zespołów nie może też zabraknąć troski o dobre przygotowanie i godne sprawowanie liturgii.

§ 61. Bardzo wskazane jest stosowanie urozmaiconych form przekazu,

łącznie z odwoływaniem się do środków audiowizualnych, czy świadectw zaproszonych osób. Należy dążyć do wytworzenia atmosfery wspólnoty wśród uczestników, unikając działania na zasadzie zarządzeń i nakazów. Zaleca się drugą część spotkania łączyć ze skromnym poczęstunkiem.

§ 62. Celem umocnienia więzi wspólnotowej wśród członków danego Zespołu, można – przynajmniej raz w roku – zorganizować dodatkowo spotkanie wyjazdowe, powiązane z nawiedzeniem jakiegoś sanktuarium, zwiedzaniem lub wypoczynkiem.

2. Na Sesjach Plenarnych

§ 63. W Sesjach Plenarnych mają obowiązek brać udział wszyscy członkowie Synodu. Gdyby uzasadniona przeszkoda uniemożliwiła komuś przybycie, winien on przesłać o tym powiadomienie, nie może jednak wysłać swego pełnomocnika (kan. 463 § 1, 8°). Nie dotyczy to prezbiterów wybranych w dekanatach, bo w razie przeszkody mają obowiązek przybyć ich zastępcy (kan. 464).

§ 64. Podczas pierwszej Sesji Plenarnej, odbywanej w ramach uroczystej inauguracji, członkowie Synodu składają wyznanie wiary (kan. 833, 1°).

§ 65. Uroczyste Sesje Plenarne odbywają się w związku z inauguracją Synodu oraz jego zamknięciem i rozpoczynają się koncelebrowaną Eucharystią. Pozostałe Sesje są zwyczajne i rozpoczynają się Eucharystią, bądź Liturgią Godzin, bądź też celebracją słowa Bożego pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego.

§ 66. Program każdej Sesji Plenarnej przygotowany przez Komisję Główną zatwierdza Biskup Siedlecki. On też wyznacza 3-osobowe prezydium Sesji spośród członków Komisji Głównnej i Sekretariatu Synodu.

§ 67. Punktem wyjścia w obradach jest prezentacja wybranej grupy zagadnień, będącej przedmiotem zainteresowania którejś z Komisji lub Podkomisji. W późniejszym stadium Synodu będzie to zwykle omówienie projektu dokumentu, udostępnionego uprzednio członkom Synodu.

§ 68. Po prezentacji należy dać możliwość zabrania głosu członkom Synodu i ewentualnie obserwatorom lub zaproszonym gościom. Celem zapewnienia sprawnego przebiegu dyskusji, pragnący zabrać głos powinni wpisać się na listę. Można też przekazać swój głos w dyskusji przygotowany na piśmie.

§ 69. Po zakończeniu dyskusji (i ewentualnej przerwie potrzebnej na zapoznanie się z głosami wyrażonymi na piśmie) należy przeprowadzić głoso-

wanie. Prezydium sesji wyznacza w tym celu 3 skrutatorów.

§ 70. Każdy uczestnik Sesji Plenarnej Synodu może oddać głos „przyjmuję” (*placet*), bądź „odrzucać” (*non placet*), bądź też „przyjmuję z poprawką” (*placet iuxta modum*).

1° do przyjęcia projektu dokumentu przygotowanego przez Komisję lub Podkomisję wymagana jest kwalifikowana większość głosów członków Synodu (2/3). Taką też większość musi uzyskać schemat dokumentu końcowego;

2° inne wnioski poddane pod głosowanie przechodzą zwykłą większością.

§ 71. W przypadku, gdy projekt częściowego dokumentu Komisji lub Podkomisji:

1° nie uzyskuje wymaganej większości głosów (jest odrzucony), winien być skierowany do ponownego opracowania przez właściwą Komisję lub Podkomisję. Nowo opracowany dokument wymaga wniesienia pod obrady na kolejnej Sesji Plenarnej;

2° zostaje przyjęty, ale niektórzy głosujący oddają głos *placet iuxta modum*, winni oni w terminie 10 dni przesłać propozycje poprawek, które zostają rozpatrzone przez właściwą Komisję lub Podkomisję oraz Komisję Główną.

§ 72. Po pomyślnym przegłosowaniu wszystkich dokumentów częściowych, Biskup Siedlecki powołuje Zespół Redakcyjny spośród członków Komisji Głównej i Sekretariatu Synodu, celem opracowania schematu dokumentu końcowego i nadania wszystkim jego częściom jednolitego stylu.

§ 73. Jeśli schemat dokumentu końcowego:

1° jest odrzucony, to nowym opracowaniem zajmuje się Komisja Główna przy wsparciu wyznaczonych przez Biskupa Siedleckiego konsultorów. Nowa wersja dokumentu wymaga zwołania Sesji Plenarnej;

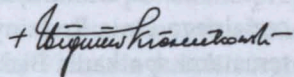
2° zostaje przyjęty, ale niektórzy głosujący oddają głos *placet iuxta modum*, należy postąpić tak, jak w przypadku projektów dokumentów częściowych, ale propozycje poprawek rozpatruje Komisja Główna przy wsparciu konsultorów.

IV. Postanowienia końcowe

§ 74. Akt podpisania i promulgowania dokumentów końcowych oraz aneksów nastąpi w ramach uroczystych obchodów 200-tnej rocznicy po-

wstania Diecezji Siedleckiej.

§ 75. Jedynie Biskup Siedlecki może w niniejszym regulaminie dokonać zmian i w razie wątpliwości – zgodnie z zasadami prawa kanonicznego – interpretować jego zapisy.

Biskup Siedlecki

Kanclerz

ks. Piotr Sawczuk

L.dz. 40/2012

Siedlce, dnia 23 stycznia 2012 r., we wspomnienie bł. Wincentego Lewoniuka
i XII Towarzyszy, Męczenników z Pratulina.

SPOTKANIE BISKUPA SIEDLECKIEGO Z KAPITUŁĄ PARCZEWSKĄ I FRATERNIĄ RODZIN

Powołanie stowarzyszenia przy Fraterni Rodzin, przygotowanie Diecezjalnego Dnia Rodziny i refleksja o misyjności rodziny były głównymi tematami spotkania Biskupa Siedleckiego z Kapitułą Parczewską i Fraternią Rodzin. Spotkanie odbyło się w czwartek, 26 stycznia w parafii św. Jana Chrzciciela w Parczewie.

Program spotkania przedstawił prepozyt Kapituły ks. prałat Tadeusz Lewczuk. Po odczytaniu protokołu z ostatniego spotkania, Biskup Siedlecki Zbigniew Kiernikowski wygłosił katechezę, w której zwrócił uwagę na misyjny charakter rodziny chrześcijańskiej. - Konieczna jest dzisiaj nowa epoka misyjna, angażująca cały Kościół. Misyjność rodziny przejawia się w całkowitej dyspozycyjności i otwartości na życie – nauczał bp Kiernikowski. - Rodzina chrześcijańska ma moc do życia w jedności. Z tej jedności rodzi się misyjność i otwartość na życie. Musimy realnie powrócić w naszym myśleniu do zamysłu Boga wobec małżeństwa i rodziny. Rodzina zamknięta na życie, traci swoją misyjność i tożsamość. Podstawowym zadaniem Kapituły i Fraterni jest pomoc małżonkom w kształtowaniu dojrzałej wiary, by jak najlepiej mogli się włączyć w misję Kościoła i podjąć służbę życiu. Wiara chrześcijańska jest odwagą życia. W adhortacji „Verbum Domini” Benedykt XVI przypomniał, że „kraje niegdyś bogate w wiarę i powołania tracą swoją tożsamość pod wpływem kultury zeświecczonej”. Dlatego wielu chrześcijan potrzebuje, aby na nowo głoszone im z przekonaniem słowo Boże, by mogli konkretnie doświadczyć mocy Ewangelii. Jesteśmy wezwani jako Kapituła i Fraternia, by świadczyć o mocy Bożej. Dopiero odniesienie do Jezusa Chrystusa, do Jego śmierci i zmartwychwstania pozwala małżonkom przeżywać jedność i nierozdzielność ich związku w Chrystusie oraz otwartość na życie. Małżeństwo chrześcijańskie otwarte na życie jest znakiem obecności Boga w świecie. Istnieje niebezpieczeństwo upodobniania się do świata i przyjmowania mentalności świata. Na to niebezpieczeństwo są narażone przede wszystkim rodziny. Potrzeba więc pogłębiania i umacniania świadomości tego, co stanowi o tożsamości chrześcijańskiego małżeństwa i chrześcijańskiej rodziny. Rodzina jest szkołą, w której uczymy się wielkoduszności na miarę Chrystusa – artykułował bp Kiernikowski.

W drugiej części spotkania wywiązała się interesująca dyskusja na temat misyjności rodziny i służby życiu.

Ważnym momentem spotkania było wystąpienie Teresy Hołubowicz, która przedstawiła projekt Statutu Stowarzyszenia, które powstanie przy Fraternali. Celem tego Stowarzyszenia będzie wszechstronne działanie na rzecz rodziny pojmowanej zgodnie z nauką Kościoła katolickiego, a w szczególności wspomaganie rodzin, gdzie występuje brak, żeby ten brak nie był końcem, lecz punktem zwrotnym w ich życiu. Stowarzyszenie chce nieść konkretną pomoc narzeczonym i małżonkom w kształtowaniu rodziny jako wspólnoty życia i miłości, troszczyć się o zachowanie życia ludzkiego od poczęcia oraz właściwe warunki jego rozwoju, włączyć się w pracę wychowawczą wśród dzieci i młodzieży, podejmować inicjatywy polityczne, społeczne i gospodarcze mające na celu wszechstronną pomoc rodzinie. Padła propozycja, by Stowarzyszenie nazywało się „Makrothymia”. Ten grecki termin zaczerpnięty jest z Listu św. Pawła do Kolosan (1,11) i oznacza „wielkoduszność”, czyli zdolność wychodzenia ku drugiemu z miłością i bezwarunkową dobrocią na wzór samego Boga.

Ponadto ks. Jacek Sereda - kierownik Duszpasterstwa Rodzin przedstawił program Diecezjalnego Dnia Rodziny, który odbędzie się 13 maja w Sanktuarium Rodzin w Parczewie oraz zaprosił na VII Światowe Spotkanie Rodzin w Mediolanie.

Nowo mianowanych kanoników ks. Andrzeja Biernata i ks. Franciszka Izdebskiego powitał w gronie Kapituły prepozyt ks. prałat Tadeusz Lewczuk. Wspólna agapa w domu parafialnym zakończyła obrady Fraternali i Kapituły.

KOMUNIKATY KURII

CELEBRACJA SŁOWA BOŻEGO 2012

W roku 2012 w Katedrze siedleckiej będzie kontynuowany cykl celebracji słowa Bożego pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego.

„Kościół ma za fundament słowo Boże, rodzi się z niego i nim żyje. 2 Lud Boży przez kolejne stulecia swoich dziejów w nim zawsze znajdował swoją siłę, i również dzisiaj wspólnota kościelna wzrasta przez słuchanie, celebrację i studium słowa Bożego” (Verbum Domini, 3)

„Ojcowie synodalni wezwali wszystkich duszpasterzy do sprawowania w powierzonych im wspólnotach nabożeństw Słowa. Są to uprzywilejowane okazje do spotkania z Panem. Dlatego praktyka ta przynosi wiernym wielki pożytek i należy ją uważać za ważny element duszpasterstwa liturgicznego. Owe celebracje mają istotne znaczenie w przygotowaniu niedzielnej Eucharystii, dają bowiem wiernym możliwość lepszego zaznajomienia się z bogactwem Lekcjonarza, by rozważać Pismo święte i modlić się nim, zwłaszcza w szczególnych okresach roku liturgicznego – podczas Adwentu i Bożego Narodzenia, Wielkiego Postu i Wielkanocy” (Verbum Domini, 65). Terminy najbliższych celebracji:

9 stycznia 2012

30 stycznia 2012

20 lutego 2012

Godz. 19.00, katedra siedlecka

Prosimy księży proboszczów, aby zatroskani o swoje wspólnoty parafialne, również we własnych parafach organizowali celebracje słowa Bożego.

ks. Marek Paluszkiwicz

KOŚCIÓŁ OSTATECZNIE UZNAŁ WARTOŚĆ DROGI NEOKATECHUMENALNEJ

/21.01.2012/

Zatwierdzenie przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów celebracji Drogi Neokatechumenalnej oznacza ostateczne uznanie przez Stolicę Apostolską tej drogi inicjacji chrześcijańskiej – zauważył inicjator Drogi, Hiszpan Kiko Argüello.

20 stycznia Benedykt XVI spotkał się w Auli Pawła VI w Watykanie z 7 tysiącami członków Ruchu, do których wygłosił przemówienie, a następnie posłał 18 nowych misji „ad gentes” na cały świat. Oto treść rozmowy z twórcą Drogi Neokatechumenalnej:

KAI: Jakie jest znaczenie Drogi Neokatechumenalnej dla Kościoła?

Kiko Argüello: Jednym z dowodów na wartość tego itinerarium, mającego czynić dziś chrześcijan dojrzałymi, są rodziny w misji – niemal tysiąc rodzin we wszystkich rejonach świata. Podczas dzisiejszego spotkania Ojciec Święty posłał 18 nowych misji „ad gentes” do aborygenów w Australii, do Papui Nowej Gwineji i do najbardziej ześwieczonych rejonów Europy.

Owe misje „ad gentes” oznaczają nową obecność Kościoła. Dzisiaj wielu ludzi jest całkowicie ześwieczonych, nie chodzą do świątyń, nie interesują się Kościołem. Gdy jednak pojawia się wśród nich grupa chrześcijan, którzy chcą dobrze, którzy się kochają, zaczyna ich to interesować, są uderzeni tą formą stosunków wzajemnych. Mamy wiele świadectw ludzi, którzy proszą o chrzest, widząc, jak my się odnosimy do siebie, jak czynimy dobro.

Dlaczego tylu ludzi w dzisiejszej Europie jest tak bardzo samotnych? Jest to obecnie przejmująca rzeczywistość we współczesnych miastach: wielka liczba osób samotnych, pogrążonych w nałogu alkoholizmu, popełniających samobójstwa, mnóstwo rozwodów, nie mówiąc już o wielkiej liczbie aborcji. Oto dlaczego potrzeba nowej obecności Kościoła.

W 1985 roku Jan Paweł II powiedział biskupom europejskim, że sytuacja na naszym kontynencie jest bardzo trudna: Europa zmierza ku apostazji, niszczonej jest rodzina. Jednocześnie zaznaczył, że nie należy się bać, ale trzeba mieć nadzieję, ponieważ Duch Święty już odpowiada: trzeba wrócić do Wieczernika, do pierwszego modelu apostołskiego, gdy Kościół mieszkał w domach i gdy ludzie, którzy kontaktowali się z tymi wspólnotami, byli poruszeni i pragnęli zostać chrześcijanami.

To właśnie czyni obecnie Droga, idąc za słowami Jana Pawła II: tworzy wspólnoty chrześcijańskie w środowiskach najbardziej pogańskich, jak choćby w Chemnitz, które było wzorcowym miastem w komunistycznych Niemczech i w którym jeszcze dziś 98 procent jego mieszkańców nie jest ochrzczonych! Biskup diecezji, w której leży Chemnitz, poprosił o dwie misje „ad gentes” i dzięki nim już powstały dwie wspólnoty złożone z pogan – ludzi nieochrzczonych, na których wielkie wrażenie wywarł widok wspólnoty chrześcijańskiej. Misja „ad gentes” – to nowa obecność Kościoła, to nowa ewangelizacja, która już jest realizowana.

Papież jest bardzo zadowolony z tych działań i posyła 18 nowych misji „ad gentes”, m.in. na południe Francji: do Tulonu, Albi, Montpellier i do Bayonne.

Co myśli Pan o ostatecznym zatwierdzeniu celebracji, które wyznaczają etapy inicjacji chrześcijańskiej, jaką realizuje Droga Neokatechumenalna? – Jest to historyczna chwila, na którą czekaliśmy: Kościół uznaje wartość tej inicjacji chrześcijańskiej, którą najpierw dogłębnie zbadał i zaaprobował. Ale Kongregacja ds. Kultu Bożego uznała, że należy także poznać ją pod względem liturgicznym. I teraz pieczętuje to, mówiąc, że te celebacje, które wyznaczają kolejne etapy dojrzewania chrześcijańskiego nowego człowieka, są właściwe i rzeczywiście pomagają człowiekowi wzrastać w wierze i jednoczyć się z Chrystusem, czyniąc go chrześcijaninem. Wszystko w Kościele musi być zbadane i zaaprobowane. Jakże nie mielibyśmy być zadowoleni i wdzięczni Bogu za to, że po wielu latach naszych cierpień i ogromnej pracy na całym świecie Kościół oficjalnie uznaje, że to wtajemniczenie chrześcijańskie jest bardzo cenne, tworzy bowiem nowego człowieka i czyni go dojrzałym chrześcijaninem?

My tego chrześcijanina umieszczamy we wspólnocie, ponieważ dzisiaj trzeba posługiwać się znakami, które kiedyś, w starożytności, przyciągały pogan do wiary, gdy wołali: „Zobaczcie, jak chrześcijanie się kochają”. W starożytności były podobne problemy, co dziś, np. ludzie czuli się samotni. Człowiek, który znajduje się pod władzą demona, jest sam, nie rozumie tego, co się dzieje, nie jest zdolny kochać. Święty Paweł mówi, że Chrystus umarł, aby człowiek nie żył już więcej dla siebie samego. Apostoł narodów pisze więc, że człowiek, który oddziela się od Boga, jest jakby skazany na ofiarowywanie zawsze wszystkiego sobie samemu, a to wprowadza go tylko w cierpienie, czyni go wyłącznie egoistą.

Jesteśmy bardzo wdzięczni Benedyktowi XVI i Kościołowi za ten akt, widząc, że Kościół jest rzeczywiście Matką i Nauczycielką.

Dekret akceptacji liturgii, wydany po piętnastu latach badań przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, zamyka proces zatwierdzania Drogi Neokatechumenalnej przez Stolicę Apostolską. W 2008 r. przyjęła ona ostateczną wersję Statutów Drogi, a w 2011 r. zaakceptowała doktrynę zawartą w 13 tomach Dyrektorium Katechetycznego Drogi Neokatechumenalnej.

Źródło: <http://ekai.pl/wydarzenia/x50581/kosciol-ostatecznie-uznal-wartosc-drogi/>

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr Zbigniew Marek **KARWOWSKI** z dniem 15 stycznia 2012 r. został zwolniony z urzędu wikariusza parafii Najświętszego Zbawiciela w Rykach i z dniem 16 stycznia 2012 r. mianowany proboszczem parafii Trójcy Świętej w Rokitnie.

Ks. mgr lic. Krzysztof Adam **KOROLCZUK** z dniem 28 stycznia 2012 r. został zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Anny w Radzynie Podlaskim i z dniem 29 stycznia 2012 r. mianowany wikariuszem parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Kłoczewie.

Ks. dr Jacek **SZOSTAKIEWICZ** z dniem 31 stycznia 2012 r. został zwolniony z funkcji dyrektora Wydawnictwa Diecezji Siedleckiej „Unitas” oraz z dniem 4 lutego 2012 r., z funkcji redaktora naczelnego „Wiadomości Diecezjalnych Siedleckich”.

Ks. mgr Grzegorz **WALCZUK** z dniem 28 stycznia 2012 r. został zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Kłoczewie.

Ks. kanonik Zdzisław Henryk **ZIELONKA** z dniem 31 stycznia 2012 r. został zwolniony z funkcji kapelana Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Parczewie i przeniesiony na emeryturę.

Nominacje kanonickie

Ks. Józef **FRANCZUK** z dniem 23 stycznia 2012 r. został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej.

Ks. Henryk **SIDORCZUK** z dniem 23 stycznia 2012 r. został przeniesiony z grupy kanoników honorowych do grupy kanoników gremialnych Kapituły Kolegiackiej Janowskiej.

Ks. Stanisław **DADAS** z dniem 23 stycznia 2012 r. został przeniesiony z grupy kanoników honorowych do grupy kanoników gremialnych Kapituły Kolegiackiej Janowskiej.

Ks. Eugeniusz **ROLA** z dniem 23 stycznia 2012 r. został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Łukowskiej.

Ks. Andrzej **BIERNAT** z dniem 23 stycznia 2012 r. został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej p.w. Matki Bożej Królowej Rodzin w Parczewie.

Ks. Franciszek **IZDEBSKI** z dniem 23 stycznia 2012 r. został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej p.w. Matki Bożej Królowej Rodzin w Parczewie.

Ks. Stanisław **MAŁEK** z dniem 23 stycznia 2012 r. został mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Garwolińskiej.

Ks. dr Marek **PALUSZKIEWICZ** z dniem 16 lutego 2012 r. został mianowany kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiackiej Garwolińskiej.

NOWE ZASADY PRZYGOTOWANIA DO PRZYJĘCIA SAKRAMENTU BIERZMOWANIA DOROSŁYCH W DIECEZJI SIEDLECKIEJ

/04.01.2012/

Zgodnie z zaleceniem Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego, sakrament bierzmowania dorosłych, a więc przygotowanie i udzielanie tego sakramentu, należy połączyć z okresami roku liturgicznego. Przygotowanie dorosłych kandydatów do bierzmowania powinno trwać przynajmniej dwa do trzech miesięcy i odbywać się we własnej parafii. Duszpasterze mają obowiązek troszczyć się, aby ci, którzy proszą o sakrament, byli do jego przyjęcia przygotowani przez odpowiednią ewangelizację i katechezę. W razie potrzeby można połączyć przygotowanie do bierzmowania z bezpośrednim przygotowaniem do małżeństwa. W takich sytuacjach należy zadbać o bardziej gruntowną katechezę uzupełniającą braki w zakresie formacji religijnej.

W związku z powyższym **zostają wprowadzone katechezy bezpośrednio przygotowujące dorosłych do przyjęcia sakramentu bierzmowania, które będą miały miejsce w Siedlcach we wskazanych terminach.**

Na katechezy zobowiązani są przybyć kandydaci wraz ze swoim duszpasterzem. Terminy bierzmowania dorosłych w Katedrze siedleckiej:

1. **Sobota przed III niedzielą Adwentu** – 10. grudzień 2011
2. **Sobota przed V niedzielą Wielkiego Postu** – 24. marzec 2012
3. **Sobota w Wigilię Zesłania Ducha Świętego** – 26. maj 2012
4. **Pierwsza sobota września** – 1. wrzesień 2012

Wydział Nauczania Kurii Diecezjalnej Siedleckiej informuje, że wskazania ogólne i szczegółowe związane z przygotowaniem dorosłych kandydatów do bierzmowania oraz propozycją materiałów formacyjnych są zamieszczone na stronie internetowej Wydziału Nauczania: www.katecheza.diecezja.siedlce.pl.

Wszelkich informacji udziela wicedyrektor Wydziału Nauczania Ks. dr Paweł Kindracki – 604 510 132

ks. dr Paweł Kindracki
Wicedyrektor Wydziału Nauczania

REKOLEKCJE KAPŁAŃSKIE - LUTY 2012

Czcigodni Księża, w imieniu ks. prał. Jana Jaworskiego przypominam o zbliżających się rekolekcjach kapłańskich (08-11. 02. 2012).

W załączniku dołączam podpisaną przez Księdza Biskupa listę uczestników poszczególnych terminów rekolekcji oraz program I tury rekolekcji. Księża, nie zapisani w tym roku na żaden termin lub ci, którzy są zapisani na inny termin, a pragnący wziąć udział w I turze rekolekcji usilnie proszeni są o powiadomienie o tym do końca stycznia br. Dyrektora Ekonomicznego Seminarium – ks. Pawła Kobiałkę (tel. 600079066 lub e-mail: pko-bialka1@wp.pl). Ponadto prosimy, aby księża, którzy z różnych względów nie przewidują nocowania w seminarium, również powiadomili o tym ks. Pawła. Bardzo ułatwi nam to organizację rekolekcji. W przypadku kapłanów, którzy chcą wypisać się z I terminu rekolekcji na inny, mogą tego dokonać wyłącznie u ks. prał. Jana Jaworskiego bądź w Wydziale Duszpasterskim. Prosimy księży dziekanów o przekazanie tej informacji wszystkim kapłanom w dekanacie.

**Rekolekcje kapłańskie. Wyższe Seminarium Duchowne w Siedlcach
Nowe Opole 08.02 – 11.02. 2012 r.
Ks. Andrzej Bohdanowicz
Złączyć Swoje Życie Z Chrystusem...**

Środa 8.02.2012

20.00 – Rozpoczęcie rekolekcji, *Hymn do Ducha Świętego* i konferencja I

Czwartek 9.02.2012

7.00 – Wstanie

7.30 – Modlitwa Liturgii Godzin i medytacja

8.15 – Śniadanie

9.30 – Liturgia Godzin i konferencja II

11.00 – Msza św. z homilią

12.30 – Obiad

15.00 – Droga Krzyżowa

16.45 – Nieszpory i konferencja III

18.00 – Kolacja

19.30 – Adoracja Najświętszego Sakramentu, kompleta

Piątek 10.02.2012

- 7.00 – Wstanie
7.30 – Modlitwa Liturgii Godzin i medytacja
8.15 – Śniadanie
9.30 – Liturgia Godzin i konferencja IV
11.30 – Czas na osobistą lekturę
12.30 – Obiad
14.30 – Nabożeństwo pokutne z homilią i rachunkiem sumienia
15.15 – Wystawienie Najświętszego Sakramentu – Spowiedź święta
16.30 – Zakończenie adoracji Najświętszego Sakramentu
17.00 – Msza św. z niezporamami i homilią
18.00 – Kolacja
19.00 – Spotkanie z Ojcem Rekolekcjonistą

Sobota – 11 lutego:

- 7.00 – Wstanie
7.30 – Modlitwa Liturgii Godzin i medytacja
8.15 – Śniadanie
9.30 – Liturgia Godzin i konferencja V
11.30 – Msza św. z homilią i zakończenie rekolekcji
12.30 – Obiad

REKOLEKCJE KAPŁAŃSKIE 08-11. 02. 2012

2.	Ks. Borowski Łukasz	3.	Ks. Buczyński Michał
4.	Ks. Budzyński Marcin	5.	Ks. Chaciński Krzysztof
6.	Ks. Charczuk Jakub	7.	Ks. Charyton Bronisław
8.	Ks. Chojniak Lucjan	9.	Ks. Chruściel Grzegorz
10.	Ks. Cierzyk Marcin	11.	Ks. Ciok Andrzej
12.	Ks. Czernecki Mikołaj	13.	Ks. Danieluk Krzysztof
14.	Ks. Danieluk Tadeusz	15.	Ks. Daszczuk Robert
16.	Ks. Dąbrowski Marcin	17.	Ks. Domański Artur
18.	Ks. Dudziński Marcin	19.	Ks. Filipiuk Bogusław
20.	Ks. Gochnio Marcin	21.	Ks. Golec Marek

22.	Ks. Hapon Krzysztof	23.	Ks. Iwańczuk Bogdan
24.	Ks. Józwick Kazimierz	25.	Ks. Klebaniuk Franciszek
26.	Ks. Kendracki Henryk	27.	Ks. Kluska Stanisław
28.	Ks. Komar Adrian	29.	Ks. Karolczuk Krzysztof
30.	Ks. Kostarzewski Mirosław	31.	Ks. Kozłowski Bogdan
32.	Ks. Kozłowicz Grzegorz	33.	Ks. Kruk Piotr
34.	Ks. Kukiel Marek	35.	Ks. Kulik Adam
36.	Ks. Kucharczuk Aleksander	37.	Ks. Lament Tadeusz
38.	Ks. Lempkowski Bogumił	39.	Ks. Mańczyna Wiesław
40.	Ks. Markowski Arkadiusz	41.	Ks. Matysiak Grzegorz
42.	Ks. Mazurek Janusz	43.	Ks. Molenda Edward
44.	Ks. Mućka Leszek	45.	Ks. Mućka Wiesław
46.	Ks. Nazaruk Jacek	47.	Ks. Niestieruk Krzysztof
48.	Ks. Nowachowicz Krzysztof	49.	Ks. Olędzki Tadeusz
50.	Ks. Orłowski Piotr	51.	Ks. Ostap Radosław
52.	Ks. Pacak Stanisław	53.	Ks. Padysz Paweł
54.	Ks. Paśniczek Tomasz	55.	Ks. Pawelec Krzysztof
56.	Ks. Pawlonka Michał	57.	Ks. Pawluczuk Szczepan
58.	Ks. Pawłowski Krzysztof	59.	Ks. Pena Zygmunt
60.	Ks. Pietrucha Jacek	61.	Ks. Pleszczyński Sławomir
62.	Ks. Pocijuck Mieczysław	63.	Ks. Poterek Konrad
64.	Ks. Radywaniuk Dariusz	65.	Ks. Radzikowski Dariusz
66.	Ks. Rodak Michał	67.	Ks. Rękawek Jarosław
68.	Ks. Rozmyśl Zbigniew	69.	Ks. Sawiuk Jarosław
70.	Ks. Sawiuk Piotr	71.	Ks. Sierociuk Robert
72.	Ks. Smarz Paweł	73.	Ks. Sobotka Józef
74.	Ks. Stepczuk Krzysztof	75.	Ks. Sulej Sławomir
76.	Ks. Sutryk Janusz	77.	Ks. Szyszko Mariusz
78.	Ks. Tomczak Andrzej	79.	Ks. Trochimiak Piotr
80.	Ks. Wasiluk Alfred	81.	Ks. Wasilewski Kamil
82.	Ks. Wasilewski Marek	83.	Ks. Wasyliw Piotr

84.	Ks. Woroszyło Antoni	85.	Ks. Wyrzykowski Wiesław
86.	Ks. Zadrozny Tomasz	87.	Ks. Wisio Andrzej
88.	Ks. Witkowicz Artur	89.	Ks. Wolanin Andrzej
90.	Ks. Zawistowski Adam	91.	Ks. Żukowski Paweł

REKOLEKCJE KAPLAŃSKIE 10-13. 04. 2012

1.	Ks. Aftyka Andrzej	2.	Ks. Anusiewicz Sylwester
3.	Ks. Banasiewicz Roman	4.	Ks. Baran Mariusz
5.	Ks. Barczak Stanisław	6.	Ks. Bartosik Robert
7.	Ks. Baryga Krzysztof	8.	Ks. Bielawski Józef
9.	Ks. Bieńko Stanisław	10.	Ks. Biernat Andrzej
11.	Ks. Błoński Bernard	12.	Ks. Bobrowski Leon
13.	Ks. Bolesta Bogusław	14.	Ks. Borkowski Ryszard
15.	Ks. Borysiuk Leszek	16.	Ks. Brzoskowski Zdzisław
17.	Ks. Buczek Adam	18.	Ks. Brzozowski Józef
19.	Ks. Cabaj Dariusz	20.	Ks. Całus Adam
21.	Ks. Chodźko Stanisław	22.	Ks. Chojecki Michał
23.	Ks. Chojnowski Marek	24.	Ks. Czarnocki Tomasz
25.	Ks. Czarnota Krzysztof	26.	Ks. Czech Jarosław
27.	Ks. Dadas Stanisław	28.	Ks. Daniluk Marian
29.	Ks. Daniluk Zbigniew	30.	Ks. Dąbrowski Leszek
31.	Ks. Domański Henryk	32.	Ks. Domański Jerzy
33.	Ks. Dudek Zdzisław	34.	Ks. Filipiuk Andrzej
35.	Ks. Gałach Sylwester	36.	Ks. Gawałko Wojciech
37.	Ks. Gołębiccki Edward	38.	Ks. Gomółka Jan
39.	Ks. Grzelak Robert	40.	Ks. Groszek Sławomir
41.	Ks. Grzymała Zbigniew	42.	Ks. Hackiewicz Zbigniew
43.	Ks. Izdebski Waldemar	44.	Ks. Jaczewski Andrzej
45.	Ks. Jowik Zdzisław	46.	Ks. Kamecki Adam

47.	Ks. Kania Andrzej	48.	Ks. Karbowski Dariusz
49.	Ks. Kardas Ryszard	50.	Ks. Kardas Piotr
51.	Ks. Karwowski Tadeusz	52.	Ks. Kieliszek Andrzej
53.	Ks. Klewek Karol	54.	Ks. Konarski Edward
55.	Ks. Komoszka Zbigniew	56.	Ks. Kostecki Tomasz (senior)
57.	Ks. Korszniewicz Kazimierz	58.	Ks. Kot Marek
59.	Ks. Koziół Ryszard	60.	Ks. Koziół Bogdan
61.	Ks. Krasuski Adam	62.	Ks. Krawczyk Bogdan
63.	Ks. Kujda Dariusz	64.	Ks. Kulik Stanisław
65.	Ks. Lemieszek Andrzej	66.	Ks. Łubik Mirosław
67.	Ks. Madej Jan	68.	Ks. Mączka Robert
69.	Ks. Marczuk Stanisław	70.	Ks. Michalak Bogusław
71.	Ks. Mikulski Stanisław	72.	Ks. Mielzarczyk Mieczysław
73.	Ks. Momont Kazimierz	74.	Ks. Mroczek Jan
75.	Ks. Netczuk Janusz	76.	Ks. Niemirka Kazimierz
77.	Ks. Och Henryk	78.	Ks. Olszewski Andrzej
79.	Ks. Orłowski Jan	80.	Ks. Ostrowski Dariusz
81.	Ks. Owsianka Jacek	82.	Ks. Matejuk Adam
83.	Ks. Pieńkosz Jan	84.	Ks. Pińczuk Wiesław
85.	Ks. Polak Andrzej	86.	Ks. Pracz Jan
87.	Ks. Pyrka Marian	88.	Ks. Rola Eugeniusz
89.	Ks. Samsel Krzysztof	90.	Ks. Skolimowski Henryk
91.	Ks. Spólny Jan	92.	Ks. Stańczuk Michał
93.	Ks. Strzałkowski Janusz	94.	Ks. Sulich Antoni
95.	Ks. Syczewski Eugeniusz	96.	Ks. Szarek Edmund
97.	Ks. Tendorf Włodzimierz	98.	Ks. Tkaczuk Waldemar
99.	Ks. Trebno Andrzej	100.	Ks. Uściński Krzysztof
101.	Ks. Witkowski Andrzej	102.	Ks. Wojtczuk Stanisław
103.	Ks. Wojtowicz Tadeusz	104.	Ks. Zarzycki Emilian
105.	Ks. Żak Marek		

REKOLEKCJE KAPŁAŃSKIE 26-29. 08. 2012

1.	Ks. Andrzejuk Marek	2.	Ks. Antonowicz Adam
3.	Ks. Antonowicz Marek (junior)	4.	Ks. Arseniuk Sławomir
5.	Ks. Banasiuk Andrzej	6.	Ks. Banasiuk Marian
7.	Ks. Banasiuk Krzysztof	8.	Ks. Bazan Wojciech
9.	Ks. Bielecki Marcin	10.	Ks. Bielecki Tomasz
11.	Ks. Biernacki Robert	12.	Ks. Bindziuk Grzegorz
13.	Ks. Bisek Sebastian	14.	Ks. Bochyński Grzegorz
15.	Ks. Boreta Andrzej	16.	Ks. Borkowski Sylwester
17.	Ks. Brodawka Sławomir	18.	Ks. Broński Paweł
19.	Ks. Bubeła Antoni	20.	Ks. Buch Marek
21.	Ks. Bylina Sławomir	22.	Ks. Cąkała Jerzy
23.	Ks. Chodźko Piotr	24.	Ks. Drozdek Henryk
25.	Ks. Domański Michał	26.	Ks. Domański Zdzisław
27.	Ks. Dudka Jan	28.	Ks. Franczuk Józef
29.	Ks. Frąc Sylwester	30.	Ks. Gładysz Grzegorz
31.	Ks. Głasek Maciej	32.	Ks. Głębecki Zygmunt
33.	Ks. Głowacki Ireneusz	34.	Ks. Gorzała Mirosław
35.	Ks. Gruza Tadeusz	36.	Ks. Grzelach Jarosław
37.	Ks. Grzesiak Jan	38.	Ks. Haraszczuk Jan
39.	Ks. Hawryluk Zbigniew	40.	Ks. Izdebski Franciszek
41.	Ks. Jakubiec Czesław	42.	Ks. Janowski Jerzy
43.	Ks. Jastrzębski Stanisław	44.	Ks. Jaszczuk Krzysztof
45.	Ks. Juszcuk Eugeniusz	46.	Ks. Juszczynski Adam
47.	Ks. Juszczynski Jarosław	48.	Ks. Kalicki Jerzy
49.	Ks. Kalitka Henryk	50.	Ks. Karcz Adam
51.	Ks. Karwowski Zbigniew	52.	Ks. Karwowski Stefan
53.	Ks. Kisiel Stanisław	54.	Ks. Konieczny Dariusz
55.	Ks. Kot Tadeusz	56.	Ks. Krasuski Grzegorz
57.	Ks. Krupski Mirosław	58.	Ks. Kurianowicz Stefan

59.	Ks. Kuzawiński Józef	60.	Ks. Maksymiuk Zbigniew
61.	Ks. Malon Sławomir	62.	Ks. Matusik Marek
63.	Ks. Mich Bogusław	64.	Ks. Mioduszewski Dariusz
65.	Ks. Moreń Sławomir	66.	Ks. Muszyński Tomasz
67.	Ks. Nasiłowski Karol	68.	Ks. Nestoruk Wiesław
69.	Ks. Niepogodziński Stanisław	70.	Ks. Olędzki Jerzy
71.	Ks. Ornat Jan	72.	Ks. Ostas Leszek
73.	Ks. Pawluk Łukasz	74.	Ks. Pacak Stanisław
75.	Ks. Piętka Piotr	76.	Ks. Popławski Andrzej
77.	Ks. Prządka Henryk	78.	Ks. Przybyłowicz Leszek
79.	Ks. Rycio Marek	80.	Ks. Sałaj Janusz
81.	Ks. Sałasiński Daniel	82.	Ks. Sałasiński Tomasz
83.	Ks. Sawczuk Roman	84.	Ks. Sidoruk Mirosław
85.	Ks. Sieńczewski Bogusław	86.	Ks. Siłuch Roman
87.	Ks. Skwierczyński Krzysztof	88.	Ks. Smoliński Stanisław
89.	Ks. Steszuk Robert	90.	Ks. Szambora Zbigniew
91.	Ks. Szucki Radosław	92.	Ks. Szustek Henryk
93.	Ks. Śliwa Marek	94.	Ks. Tomasiuk Tadeusz
95.	Ks. Uzdowski Marek	96.	Ks. Wakuła Jan
97.	Ks. Wasiluk Tadeusz	98.	Ks. Wielgosz Henryk
99.	Ks. Wojdat Grzegorz	100.	Ks. Zaleszczyk Jan
101.	Ks. Zaniewicz Mariusz	102.	Ks. Zieliński Ireneusz
103.	Ks. Żelazo Adam	104.	Ks. Żywczok Aleksander
105.	Ks. Żaczek Mirosław		

ZMARLI KAPŁANI

ZMARŁ KS. CZESŁAW BĄK

W niedzielę 1 stycznia zmarł ks. Czesław Bąk, emeryt. Uroczystości pogrzebowe odbędą się w Siedlcach w **środe 4 stycznia**. Rozpoczęcie celebracji Eucharystii w Katedrze siedleckiej o **godz. 13.00**.

Requiescat in pace

1	Ks. Adam...	21	Ks. Jan...
2	Ks. Antoni...	22	Ks. Józef...
3	Ks. Czesław Bąk	23	Ks. Kazimierz...
4	Ks. Edward...	24	Ks. Leon...
5	Ks. Feliks...	25	Ks. Mieczysław...
6	Ks. Grzegorz...	26	Ks. Piotr...
7	Ks. Henryk...	27	Ks. Roman...
8	Ks. Józef...	28	Ks. Stanisław...
9	Ks. Karol...	29	Ks. Tadeusz...
10	Ks. Leon...	30	Ks. Wacław...
11	Ks. Mieczysław...	31	Ks. Władysław...
12	Ks. Piotr...	32	Ks. Zdzisław...
13	Ks. Roman...	33	Ks. Adam...
14	Ks. Stanisław...	34	Ks. Antoni...
15	Ks. Tadeusz...	35	Ks. Czesław Bąk
16	Ks. Wacław...	36	Ks. Edward...
17	Ks. Władysław...	37	Ks. Feliks...
18	Ks. Zdzisław...	38	Ks. Grzegorz...
19	Ks. Adam...	39	Ks. Henryk...
20	Ks. Antoni...	40	Ks. Józef...
21	Ks. Czesław Bąk	41	Ks. Kazimierz...
22	Ks. Edward...	42	Ks. Leon...
23	Ks. Feliks...	43	Ks. Mieczysław...
24	Ks. Grzegorz...	44	Ks. Piotr...
25	Ks. Henryk...	45	Ks. Roman...
26	Ks. Józef...	46	Ks. Stanisław...
27	Ks. Karol...	47	Ks. Tadeusz...
28	Ks. Leon...	48	Ks. Wacław...
29	Ks. Mieczysław...	49	Ks. Władysław...
30	Ks. Piotr...	50	Ks. Zdzisław...
31	Ks. Roman...	51	Ks. Adam...
32	Ks. Stanisław...	52	Ks. Antoni...
33	Ks. Tadeusz...	53	Ks. Czesław Bąk
34	Ks. Wacław...	54	Ks. Edward...
35	Ks. Władysław...	55	Ks. Feliks...
36	Ks. Zdzisław...	56	Ks. Grzegorz...
37	Ks. Adam...	57	Ks. Henryk...
38	Ks. Antoni...	58	Ks. Józef...
39	Ks. Czesław Bąk		Ks. Kazimierz...
40	Ks. Edward...		Ks. Leon...
41	Ks. Feliks...		Ks. Mieczysław...
42	Ks. Grzegorz...		Ks. Piotr...
43	Ks. Henryk...		Ks. Roman...
44	Ks. Józef...		Ks. Stanisław...
45	Ks. Karol...		Ks. Tadeusz...
46	Ks. Leon...		Ks. Wacław...
47	Ks. Mieczysław...		Ks. Władysław...
48	Ks. Piotr...		Ks. Zdzisław...
49	Ks. Roman...		Ks. Adam...
50	Ks. Stanisław...		Ks. Antoni...
51	Ks. Tadeusz...		Ks. Czesław Bąk
52	Ks. Wacław...		Ks. Edward...
53	Ks. Władysław...		Ks. Feliks...
54	Ks. Zdzisław...		Ks. Grzegorz...
55	Ks. Adam...		Ks. Henryk...
56	Ks. Antoni...		Ks. Józef...
57	Ks. Czesław Bąk		Ks. Kazimierz...
58	Ks. Edward...		Ks. Leon...
59	Ks. Feliks...		Ks. Mieczysław...
60	Ks. Grzegorz...		Ks. Piotr...
61	Ks. Henryk...		Ks. Roman...
62	Ks. Józef...		Ks. Stanisław...
63	Ks. Karol...		Ks. Tadeusz...
64	Ks. Leon...		Ks. Wacław...
65	Ks. Mieczysław...		Ks. Władysław...
66	Ks. Piotr...		Ks. Zdzisław...
67	Ks. Roman...		Ks. Adam...
68	Ks. Stanisław...		Ks. Antoni...
69	Ks. Tadeusz...		Ks. Czesław Bąk
70	Ks. Wacław...		Ks. Edward...
71	Ks. Władysław...		Ks. Feliks...
72	Ks. Zdzisław...		Ks. Grzegorz...
73	Ks. Adam...		Ks. Henryk...
74	Ks. Antoni...		Ks. Józef...
75	Ks. Czesław Bąk		Ks. Kazimierz...
76	Ks. Edward...		Ks. Leon...
77	Ks. Feliks...		Ks. Mieczysław...
78	Ks. Grzegorz...		Ks. Piotr...
79	Ks. Henryk...		Ks. Roman...
80	Ks. Józef...		Ks. Stanisław...
81	Ks. Karol...		Ks. Tadeusz...
82	Ks. Leon...		Ks. Wacław...
83	Ks. Mieczysław...		Ks. Władysław...
84	Ks. Piotr...		Ks. Zdzisław...
85	Ks. Roman...		Ks. Adam...
86	Ks. Stanisław...		Ks. Antoni...
87	Ks. Tadeusz...		Ks. Czesław Bąk
88	Ks. Wacław...		Ks. Edward...
89	Ks. Władysław...		Ks. Feliks...
90	Ks. Zdzisław...		Ks. Grzegorz...
91	Ks. Adam...		Ks. Henryk...
92	Ks. Antoni...		Ks. Józef...
93	Ks. Czesław Bąk		Ks. Kazimierz...
94	Ks. Edward...		Ks. Leon...
95	Ks. Feliks...		Ks. Mieczysław...
96	Ks. Grzegorz...		Ks. Piotr...
97	Ks. Henryk...		Ks. Roman...
98	Ks. Józef...		Ks. Stanisław...
99	Ks. Karol...		Ks. Tadeusz...
100	Ks. Leon...		Ks. Wacław...

ZMARŁ KS. HENRYK WIELGOSZ

W poniedziałek 9 stycznia około godz. 7.30 w szpitalu w Białej Podlaskiej zmarł ks. Henryk Wielgosz, proboszcz parafii Trójcy Świętej w Rokitnie. Główne uroczystości pogrzebowe odbędą się w środę 11 stycznia. Rozpoczną się w Rokitnie Eucharystią o godz. 11.00, a następnie ciało zmarłego kapłana zostanie przewiezione do Garwolina do kościoła Przemienienia Pańskiego, gdzie o godz. 14.30 rozpocznie się celebracja Eucharystii. Po zakończonej Mszy doczesne szczątki zostaną odprowadzone na miejscowy cmentarz.

Natomiast we wtorek 10 stycznia w Rokitnie o godz. 18.00 odbędzie się celebracja Mszy św. żałobnej, na którą w sposób szczególny zaproszeni są księża z dekanatu janowskiego. Eucharystia zostanie poprzedzona modlitewnym czuwaniem przy trumnie zmarłego Prezbitera od godz. 17.00.

Requiescat in pace

DODATEK

Ks. prof. dr hab. Kazimierz Matwiejuk
UKSW

UCZESTNICTWO W CELEBRACJI EUCHARYSTII JAKO WSPÓŁOFIARA Z CHRYSYTEM

Wstęp

Eucharystia od czasów jej ustanowienia przez Chrystusa w Wieczerniku jest celebrowana we wszystkich wspólnotach chrześcijan. Taka celebracja była określana w czasach apostoelskich jako *łamanie chleba*. Polegała zaś na wspominaniu wydarzeń zbawczych Chrystusa z jednoczesnym ich sakramentalnym uobecnianiem. Tak wcielony Syn Boży dał ludziom możliwość udziału w Jego zbawczych czynach. Zawarł je pod znakami chleba i wina. Ustanawiając zaś Eucharystię zachęcił uczniów, którzy byli świadkami tego wydarzenia, aby zechcieli przyjąć jej owoc. Tym owocem jest Jego Ciało i Krew. Poleciał im także celebrować misterium swej paschy: *To czyńcie na moją pamiątkę* (Łk 22,19). Dzięki temu wierzący w Chrystusa mają możliwość uczestniczyć w sakramentalnym uobecnianiu tajemnicy krzyża i zmartwychwstania Wcielonego Słowa, aż On powtórnie przyjdzie¹.

1. Liturgiczne obdarowanie zbawieniem przez Chrystusa

Człowiek wierzący uczęszczając na mszę św. otwiera się na obdarowanie zbawieniem przez zmartwychwstałego Chrystusa. To obdarowanie koryguje jego własne zamysły, plany i nadzieje. Dar zbawienia jest udzielany mocą Bożego słowa i sakramentu. Słowo Boże budzi wiarę i prowadzi do wspólnoty z Chrystusem. Ta urzeczywistnia się najpełniej przez Komunię sakramentalną. Jest ona owocem bezinteresownej i wspaniałomyślniej miłości Wcielonego Słowa. Chrystus bowiem umierając zwyciężył śmierć a zmartwychwstając przywrócił grzesznikom życie Boże. Wspólnota z Chry-

¹ Zob. R. Cantalamessa, *Eucharystia nasze uświęcenie. Tajemnica Wieczery Pańskiej*, tł. A. J. Zebik, Wydawnictwo Sióstr Loretanek Warszawa 2004, s. 13-18.

stusem jest koniecznym warunkiem dla zaistnienia eklezjalnej wspólnoty z bliźnimi. Ofiara Chrystusa i ofiara eucharystyczna są jedną ofiarą. Ten, który ofiarował siebie na krzyżu, ofiaruje się obecnie przez posługę kapłanów. Sposób ofiarowania jest inny, bo sakramentalny. We Mszy świętej jest obecny i ofiarowany w sposób bezkrwawy ten sam Chrystus, który na krzyżu ofiarował samego siebie w sposób krwawy (KKK 1367). Ofiara Chrystusa nie jest powtarzana ani ponawiana, ale uobecniana na sposób określony przez Niego w Wieczerniku. Powtarzane są poszczególne celebracje; w każdej z nich następuje wylanie Ducha Świętego, który aktualizuje jedyne Misterium (KKK 1104). Eucharystia jest również ofiarą Kościoła, który jest Ciałem Wcielonego Słowa. Lud Boży uczestniczy w ofierze swojej Głowy. Razem z Chrystusem ofiaruje się cały. Przez Niego łączy się w Duchu Świętym z Ojcem. Staje się miłą Mu ofiarą. Eucharystia zatem, będąc ofiarą Chrystusa, z Jego woli staje się także ofiarą członków Jego Ciała. Oni zaś wraz ze swym Zbawicielem ofiarują Ojcu swoje uwielbienia, także cierpienia, modlitwy i prace, łącząc je z Jego życiem, cierpieniami i modlitwami. Tak życie uczestników liturgii nabiera nowej wartości (zob. KKK 1368).

Kościół celebrując Eucharystię współdziała z wcielonym Synem Bożym, który jest jednocześnie ofiarnikiem i ofiarą. W celebracji Wielkiej Tajemnicy Wiary jej uczestnicy nie mogą być tylko statystami i widzami. Oni w klimacie żywej wiary winni się angażować w tę świętą czynność². To zaangażowanie jest jednak możliwe wówczas, gdy wiarą zaakceptują to, co Chrystus uczynił dla człowieka i dla całej ludzkości. A taka akceptacja wyraża się w ufnym otwarciu się na słowo Boże proklamowane w liturgii. To słowo pogłębiając wiarę członków zgromadzenia liturgicznego poprowadzi ich jeszcze głębiej w misterium Chrystusa aż do zjednoczenia się z Nim w Komunii św. Uczta ofiarna jest owocem aktu ofiarniczego Wcielonego Słowa, który jest uobecniany w Eucharystii. Duchowa i wypływająca z niej zewnętrzna aktywność uczestniczących w celebracji ofiary eucharystycznej ma kształt współofiary³. Stanowią ją dwa akty, mianowicie ofiarowanie Bogu Ojcu *Boskiej Hostii*, czyli Jego wcielonego Syna, Jezusa Chrystusa, oraz ofiarowanie się uczestników celebracji wraz z Nim⁴.

² J. Stefański, *Liturgia dla każdego*, Gniezno 1995, s. 30-31.

³ B. Nadolski, *Istota «conditio victimae»*, „Anamnesis” 17 (1995), s. 40-45; tenże, *Wprowadzenie do liturgii*, WAM, Kraków 2004, s. 180.

⁴ J. Grzeškowiak, *Oto wielka Tajemnica wiary*, Poznań 1987, s. 185.

Ofiara Chrystusa złożona w posłuszeństwie Ojcu niebieskiemu na Golgocie jest najdoskonalszą ofiarą zbawienia. Dlatego nie ma już sensu kontynuacja starotestamentalnych ofiar Bogu z rzeczy materialnych, z płodów ziemi czy zwierząt. Wierzący w Chrystusa Zbawiciela celebrują Jego ofiarę, którą przedstawiają Bogu jako swoją własną, ponieważ w nią mogą włączać, coraz pełniej, całą swoją egzystencję. Ofiarowanie się z Chrystusem w Eucharystii uczestniczących w niej nie jest jakimś uzupełnieniem Jego ofiary, ale przyjęciem jej mocy. Ta zaś daje zrozumienie sensu kroczenia w szarej codzienności drogą Jego krzyża ku zmartwychwstaniu. Eucharystia jest dla chrześcijan jedyną prawdziwą ofiarą.

Jezus Chrystus, ofiarujący się Ojcu na krzyżu, uobecnia w Kościele swą ofiarę za pomocą znaków, które sam wybrał. Przemianie tych znaków w Jego Ciało i Krew towarzyszą słowa konsekracyjne i moc Ducha Świętego. W epoce Kościoła te czynności wykonuje uczestnik kapłaństwa sakramentalnego. Jego mocą biskup lub prezbiter pozostają w sakramentalnym utożsamieniu się z Chrystusem, Arcykapłanem nowego przymierza. Dzięki eucharystycznej przemianie chleba i wina w Ciało wydane i Krew przelaną za zbawienie świata, na ołtarzu staje się obecna krzyżowa ofiara, dopełniona rezurekcją Ukrzyżowanego.

Czynność przeistoczenia jest aktem kapłana, który jest znakiem obecności Chrystusa. Tak kapłan uczestniczy w uobecnianiu i przedstawianiu zbawczej ofiary Chrystusa Bogu Ojcu ku chwale Trójcy Przenajświętszej i ku uświęceniu całego Kościoła. Jego posługa kapłańska ma charakter mistagogii⁵. Przewodniczący celebracji eucharystycznej wprowadza jej uczestników w misterium paschy Chrystusa. A oni także mają udział w kapłańskiej godności Chrystusa na mocy sakramentu chrztu. Są więc uzdolnieni do korzystania z przywileju składania Bogu ofiary Jego wcielnego Syna i współofiarowania się z Nim Ojcu niebieskiemu (KL 14).

2. Współofiara, to „czucie” z Chrystusem

Kościół nauczając o Eucharystii często powtarza, że wierni ofiarują Niepokalaną Hostię *nie tylko przez ręce kapłana, ale i razem z nim* (KL 48). Ofiarowanie Ojcu niebieskiemu *Boskiej Hostii* przez wiernych oznacza, że oni we własnym imieniu przedstawiają Mu ofiarę Chrystusa uobecnianą

⁵ Zob. K. Matwiejuk, *Mistagogia liturgiczna*, „Anamnesis” 61 (2009), s. 77-81.

we mszy. Ale czynią to przez posługę kapłana i razem z nim⁶. Bez obecności i działania wyświęconego szafarza Eucharystii byłaby niemożliwa ofiara wiernych. Jest możliwa razem z nim.

Chrzest uzdalnia i zobowiązuje ochrzczonych do sprawowania kultu chrześcijańskiego. To uzdolnienie wraz z aktualną wiarą stanowi warunek owocnego uczestnictwa w liturgii. Eucharystia jest *Wielką Tajemnicą Wiary*. Bez wiary jest niezrozumiała i niedostępna dla człowieka.

Uczestnictwo wiernych w celebracji Eucharystii pogłębia ich moralną wrażliwość, także aktywność duchową i wewnętrzne usposobienie współofiary. Postawa ofiarnicza uczestników celebracji mszalnej wyraża się w pogłębionej świadomości, że winni coraz bardziej trwać przy Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym. On dla wielu współczesnych, podobnie jak za czasów św. Pawła, jest zgorszeniem i głupstwem. Dla wierzących jest *mocą Bożą i mądrością Bożą. To bowiem, co jest głupstwem u Boga, przewyższa mądrością ludzi, a co jest słabe u Boga, przewyższa mocą ludzi* (1 Kor 1, 23-25). On jest Paschą całej ludzkości. Przez śmierć krzyżową przeszedł do chwalebego zmartwychwstania i życia w Ojcu. Współofiara z Chrystusem realizuje się przez współumieranie z Nim, aby mieć życie wieczne⁷.

Uczestnicy celebracji mszalnej są zachęceni słowami sformułowanymi przez św. Pawła: *To w sobie czujcie - co i w Jezusie Chrystusie* (Flp 2, 5). A te uczucia, to nade wszystko głęboka pokora ducha, posłuszeństwo woli Ojca niebieskiego, uwielbienie Jego nieskończonego majestatu oraz nieustanne dziękczynienie za Jego dobroć i miłość. W takim klimacie wierni dorastają do tego, aby wraz z Chrystusem i przez Niego składać Jego ofiarę i wraz z Nim ofiarować siebie. Uzewnętrznieniem takiej postawy będzie bezinteresowność w czynieniu dobra innym.

Współofiara wiernych z ofiarą Chrystusa stanowi swoistą manifestację tego, co jest w ich wnętrzu, w ich myślach, woli i sercu. Obejmuje więc m.in.: ich uwielbienie, dziękczynienie, przebłaganie i prośby, udział w śpiewie i dialogach liturgicznych, uważne słuchanie słowa Bożego i posłuszeństwo wiary wobec niego, także modlitwne milczenie⁸.

⁶ J. Grześkowiak, dz. cyt., s. 186.

⁷ Zob. Benedykt XVI, Posynodalna adhortacja apostolska *Verbum Domini - o Słowie Bożym w życiu i misji Kościoła* (30.09.2010), Rzym 2010, nr 54.

⁸ J. Grześkowiak, dz. cyt., s. 188.

Postawę współofiara pochwalało już Pismo św. Starego Testamentu. Ozeasz (6, 6) prorokował w imieniu Jahwe: *Miłości pragnę, nie krwawej ofiary, poznania Boga, nie zaś całopalenia*. Taką postawę pochwalają także psalmy. *Ofiarą bowiem Ty się nie radujesz, a całopalenia choćbym dał, nie przyjmiesz. Ofiarą moją, Boże, duch skruszony, pokornym i skruszonym sercem, Ty, Boże, nie wzgardzisz* (Ps 51, 18).

Wewnętrzne usposobienie ofiarne broni człowieka przed faryzeizmem wobec Boga. Jest wyrazem jego autentyczności. Ale ofiarowanie siebie jest możliwe tylko wtedy, gdy człowiek otworzy się i przyjmie moc płynącą z ofiary Chrystusa. Człowiek eucharystyczny uczy się skutecznie Jego postawy ofiarnej. Ta zaś polegała na gotowości pełnienia woli Ojca niebieskiego w miłości i bezinteresownej miłości wobec wszystkich ludzi. Uczestnik mszy św. potrafi łatwiej zrozumieć i zaakceptować sens wezwania św. Pawła, który wołał: *To dążenie niech będzie wśród was, co było w Jezusie Chrystusie* (Flp 2, 5). Ofiarować się Bogu we mszy znaczy stanąć przed Bogiem jak Chrystus, który *ogolił samego siebie przyjmwszy postać sługi. (...) uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci - i to śmierci krzyżowej* (Flp 2, 7-8).

We współofierze mszalnej nie chodzi o rezygnację z dóbr materialnych, czy składanie Bogu jakiegoś prezentu, a nawet wyrzeczenie się grzechu, lecz o akt zawierzenia się Jemu całą osobą⁹. To zawierzenie urzeczywistnia się we wzajemnym przyjęciu i oddaniu się, czyli przyjęciu Bożego daru zbawienia i oddania Mu należnej chwały. W przeciwnym wypadku nie dokona się współofiara. Będzie to jakaś pobożna deklaracja, jakiś ślub, czy altruistyczne poświęcenie się dla innych. Może nawet przybrać formę zaangażowania się w działalność charytatywną, aby potwierdzić swoje człowieczeństwo. Takie działania będą jakąś formą humanizmu, jeśli nie są ukierunkowane na Boga i nie urzeczywistniają osobowej i pełnej wspólnoty z Nim i bliźnimi. Mogą utrudnić zaistnienie takiej wspólnoty, jeśli człowiekowi zależy tylko na tym, by być społecznie użytecznym.

Współofiara mszalna wymaga, aby Bogu złożyć nie coś, ale siebie, swoją wolność. A to znaczy, że człowiek nie zatrzymuje już nic dla siebie. Wszystkie swoje prawa przenosi na Pana Boga. W całkowitym zaufaniu, na wzór Maryi, mówi Bogu: *tak*. W tym *niech mi się stanie* według Twej woli, Boże, mieści się wszystko, zatem radości i smutki, zwycięstwa i porażki, uznanie

⁹ Zob. B. Nadolski, *Wprowadzenie do liturgii*, Kraków 2004, s. 169-180.

i niesprawiedliwość, pochwały i prześladowania. Akt współofiary obejmuje całą historię człowieka, jego przeszłość czasem niewykorzystaną dobrze, teraźniejszość niejednokrotnie trudną i niewiadomą przyszłość. Do takiej postawy człowiek musi dorastać¹⁰.

3. Miłość jako motyw współofiara

Odpowiednim motywem aktu całkowitego zaofiarowania się Bogu może być tylko prawdziwa miłość. Nie wystarczy miłość altruistyczna. Konieczna jest miłość ofiarna, czyli zdolna do pełnego i bezinteresownego poświęcenia się dla innych ze względu na Boga (KDK 24). O tym przypomina św. Paweł w hymnie o miłości. *I gdybym rozdał na jałmużnę całą majątność moją, a ciało wystawił na spalenie, lecz miłości bym nie miał, nic bym nie zyskał* (1 Kor 13, 3).

Konsekwencją pełnego oddania siebie Bogu jest posłuszeństwo Jego woli na wzór Jezusa, czyli posłuszeństwo bezwarunkowe. On je przeżył zwłaszcza w Ogrójcu, strwożony do granic ludzkiej wytrzymałości. Wtedy prosił Ojca, *jeśli to możliwe, niech Mnie ominie ten kielich! Wszakże nie jak Ja chcę, ale jak Ty* (Mt 26, 39). Do istoty współofiary z Chrystusem należy tak Jego wyznawców dla cierpienia i śmierci ze względu na Niego. Posłuszeństwo Jego woli jest zawsze wyrazem miłości. Jezus tak o tym poucza: *Jeśli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania* (J 14, 15); *Kto Mnie nie miłuje, ten nie zachowuje słów moich* (J 14, 24).

Współofiara domaga się, aby człowiek wyszedł z ciasnych granic egoizmu, z pyszałkowatej samowystarczalności i poddał się Bogu, który jest Miłością. To nie jest jednak jednorazowy akt, jedna decyzja. Do współofiary mszalnej, zrodzonej przez miłość i wiodącej do posłuszeństwa Bogu, człowiek dorasta. W tym procesie ma się w nim dokonywać ustawiczna i coraz głębsza wewnętrzna przemiana, która polega na wewnętrznym nawracaniu się do Boga i trosce o rozwój Jego życia, które otrzymał w sakramencie chrztu. Tam bowiem dokonało się obdarowanie nowością życia przez zanurzenie w misterium śmierci i rezurekcji Wcielonego Słowa. We współfierce chrześcijanin rozwija i umacnia swą gotowość do coraz głębszego i bardziej intensywnego uczestniczenia w śmierci Chrystusa. To

¹⁰ Zob. T. Pawłowski, *Przewodnik dla zniechęconych spowiedzią i mszą świętą*, W drodze, Poznań 1996.

uczestnictwo polega na uśmiercaniu mocą Jego łaski swego grzechu, samowoli i egoizmu. Oddanie się Bogu domaga się odrzucenia zła i grzechu we wszystkich jego przejawach. Uzdalnia zaś do realizacji ewangelicznego wezwania do zaparcia się samego siebie. Uczestnicząc we mszy chrześcijanin przeżywa swoją śmierć, w myśl słów św. Pawła: *Z Chrystusem jestem przybity do krzyża* (Ga 2, 19). Przeżywa także swoje zmartwychwstanie, zwłaszcza gdy przyjmuje Komunię św., która jest pokarmem na życie wieczne.

Śmierć i zmartwychwstanie Pana uobecnione we mszy są źródłem mocy do bycia nowym człowiekiem. W relacji współofiary z Bogiem człowiek ustawicznie doświadcza Jego dobroci. Bóg bowiem przyjmuje jego gotowość umierania grzechowi i zwlekania z siebie starego człowieka oraz rozwijania życia łaski. Obdarza radością uczestnictwa w zmartwychwstaniu Syna. Chrześcijanin bowiem przeżywa we mszy św. tajemnicę paschalną swego Zbawiciela. W jego życiu codziennym będzie się dokonywała swoista dyslokacja tej tajemnicy przez aktywność apostołską. W przeżywaniu paschy wcielonego Syna Bożego urzeczywistnia się uświęcenie uczestników świętej celebracji. Pogłębia się także troska o zbawienie wszystkich ludzi i całego świata¹¹.

Zjednoczenie współofiaryjących z Chrystusem jest współcierpieniem i współukrzyżowaniem z Nim, także współzmartwychwstaniem i współuwielbieniem w chwale Ojca. Prawdziwe uczestnictwo we mszy św. pogłębia proces wewnętrznej przemiany człowieka. Jego duchowa śmierć daje udział w zmartwychwstaniu Jezusa. Jest warunkiem pełnego życia z Bogiem i dla Boga. Przez współofiary dokonuje się *przemienienie* chrześcijanina w człowieka eucharystycznego, na wzór przemiany chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa. On, wdzięczny za zbawcze obdarowanie, jak podniesiona Hostia będzie widoczny dla wszystkich jako świadek Wielkiej Tajemnicy Wiary. Przez świadectwo o Chrystusie będzie znakiem Jego zbawczej obecności w Kościele i świecie¹².

Współofiara z Chrystusem sprawia, że *wszystkie uczynki, modlitwy i apostołskie przedsięwzięcia, życie małżeńskie i rodzinne, codzienna praca, wypoczynek ducha i ciała (...) a nawet utrapienia życia, jeśli cierpliwie są*

¹¹ Kongregacja Obrzędów, Instrukcja *Eucharisticum Misterium* (25.05.1967), nr 12, <http://www.kkbids.episkopat.pl/uploaded/a11/I%20EUCHARYST.pdf> (12.01.2012).

¹² J. Grzeškowiak, dz. cyt., s. 196.

znoszone, są składane zbożnie Ojcu w eucharystycznym obrzędzie z ofiarą Ciała Pańskiego (KK 34). Tak współofiara, która jest aktem duchowym i wewnętrznym, zatem niedostrzegalnym, staje się widoczna i czytelna przez życie właściwe nowemu człowiekowi, czyli w posłuszeństwie Ewangelii. Ta zaś jest zobowiązaniem do przebaczenia sobie nawzajem, aż do miłowania nieprzyjaciół.

Zakończenie

Zertwą ofiarną jest w celebracji Eucharystii Jezus Chrystus. Ojciec niebieski przekazał swego Syna w ręce Kościoła. Lud Boży nie ma dostojniejszego daru nad tę ofiarę. We mszy dokonuje się złożenie ofiary Chrystusa przez jej sakramentalne uobecnienie. *Wspominając śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa, ofiarujemy Tobie, Boże, Chleb życia i Kielich zbawienia.* Uczestnicy celebracji Eucharystii nie składają Bogu w ofierze swoich dobrych uczynków czy wyrzeczeń, ale włączają je w jedyną i niepowtarzalną oraz najdoskonalszą ofiarę Chrystusa, aby one zostały ubogacone Bożym błogosławieństwem. Oni są do tego uzdolnieni przez Chrystusa, który za nich poświęcił samego siebie, aby byli uświęceni w prawdzie (J 17,19), a także, by swoje *tak* dla Ojca wypowiadali także poza mszą, przeżywając według Jego woli swoją codzienność, przyjmując krzyże każdego dnia oraz potwierdzając swoją wierność powołaniu i związanym z nim zobowiązaniom.

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

- Przesłanie przewodniczącego papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Służby
Zdrowia i Chorych jego ekscelencji arcybiskupa Zygmunta Zimowskiego
z okazji 59. Światowego Dnia chorych na trąd 1

Episkopat Polski

- Słowo pasterskie przewodniczącego komisji Episkopatu ds. Misji na Dzień
misyjny przypadający w uroczystość Objawienia Pańskiego 4
- Oświadczenie Rady stałej konferencji Episkopatu Polski w sprawie
ks. Piotra Natanka i jego zwolenników 9

Biskup Siedlecki

- Dekret o wizytacjach kanonicznych w 2012 r. 10
- Dekret dotyczący wydawnictwa diecezji siedleckiej „Unitas” 11
- Biskup siedlecki podpisał treść Regulaminu II Synodu diecezji siedleckiej 12
- Regulamin II Synodu diecezji siedleckiej 14
- Spotkanie biskupa siedleckiego z Kapitułą Parczewską i Fratnią Rodzin 28

Komunikaty Kurii

- Celebracja Słowa Bożego 2012 30
- Kościół ostatecznie uznał wartość Drogi Neokatechumenalnej 31
- Zmiany wśród duchowieństwa 34
- Nowe zasady przygotowania do przyjęcia Sakramentu Bierzmowania
dorosłych w diecezji siedleckiej 36
- Rekolekcje kapłańskie - luty 2012 37

Zmarli kapłani

- Ks. Czesław Bąk 44
- Ks. Henryk Wielgos 45

Dodatek

- Ks. prof. dr hab. Kazimierz Matwiejuk - *Uczestnictwo w celebracji
Eucharystii ako współofiara z Chrystusem* 46

ISSN 1230-7165

Wydawca:
Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22
tel. 503 174 170

e-mail: wiadomosci@unitas-siedlce.pl

Redaktor naczelny: ks. mgr lic. Paweł Siedlanowski